

De Heilige Geest, die in ons woont

door A. van de Kammer - Uit het Woord der Waarheid, 24ste jaargang 1968-1969

- [Deel 1](#)
- [Deel 2](#)
- [Deel 3](#)
- [Deel 4](#)
- [Deel 5](#)
- [Deel 6](#)
- [Deel 7](#)
- [Deel 8](#)
- [Deel 9](#)
- [Deel 10](#)

De Heilige Geest die in ons woont (1)

(2 Tim. 1:14)

INLEIDING

We verblijden ons in de liefde van God, die Zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft (1 Joh. 4:9), en in de liefde van de Zoon, die Zichzelf voor ons heeft overgegeven (Efez. 5:25). Maar hoe weinig denken we na over de liefde van de Geest (Rom. 15:30), zonder blijdschap en kracht en geen ware kennis van God hebben. Toen de Heer op het punt stond van de Zijnen weg te gaan, richtte Hij het oog van de discipelen steeds weer op de Heilige Geest. Ligt daarin voor ons geen aanwijzing op met ernst te onderzoeken wat de Schrift ons zegt over de Heilige Geest die in ons woont (2 Tim. 1:14)?

HET WEZEN VAN DE HEILIGE GEEST

De Heilige Geest is een Persoon, precies zoals de Vader en de Zoon. En Hij is ook werkelijk God. Petrus kon tegen Ananias zeggen: "Waarom heeft de satan uw hart vervuld, dat gij tegen de Heilige Geest liegen zoudt?... Gij hebt niet tegen mensen, maar tegen God gelogen" (Hand. 5:3, 4). Toch wordt de Heilige Geest duidelijk onderscheiden van de Vader en de Zoon. Bij de doopopdracht zegt de Heer: "Doopt hen tot de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest" (Matth. 28:19). Deze woorden zeggen ons ook dat Hij de derde Persoon van de goddelijke Drieëenheid is. Ongetwijfeld kunnen we het woord Persoon voor Hem, die God en Geest is, alleen bij gebrek aan een beter en passender woord gebruiken. We proberen daarmee uit te drukken dat de Heilige Geest niet maar een invloed of een kracht is, die van God uitgaat en waardoor wij in zekere zin bezielde en geleid worden, maar dat Hij een werkelijke Persoonlijkheid is, die bewust leidt, spreekt, hoort en ook bedroefd kan worden (Joh. 16:13, 14). Maar een invloed kan niet spreken, horen of bedroefd worden.

Natuurlijk oefent de Heilige Geest grote kracht en gezegende invloed uit maar Hij Zelf is meer dan kracht en invloed. Hij is een werkelijke Persoon, die werkt en aan ieder in het bijzonder toedeelt, zoals Hij wil (1 Kor. 12:11). Dat kan iets dat alleen een invloed is niet doen, maar alleen een levend wezen dat een wil heeft.

We lezen van de Zoon, toen Hij neerdaalde: "Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond". De Heilige Geest is niet in het vlees gekomen en is niet in gedaante gevonden als een mens, en toch is de Heilige Geest een Persoon die nu op aarde werkt. De Zoon, de tweede Persoon van de Godheid, werd in Zijn Persoon als een mens gevonden. Johannes kon van Hem zeggen dat ze Hem met hun ogen aanschouwden en met hun handen betast hadden (1 Joh. 1:1). De Heilige Geest kan niet met handen betast worden. De handen van de zondaars kunnen niet op Hem gelegd worden. Anders zouden ze Hem evenals de Heer aan het kruis nagelen, maar ze zijn er niet toe in staat.

Hij regeert in mensen die door het kostbare bloed van Jezus Christus gereinigd zijn van hun zonden. In hen en door hen werkt Hij op aarde. Na de Pinksterdag merkten de tegenstanders van de gemeente, dat in deze mensen een andere Geest was die ze niet konden weerstaan. Om ook de Heilige Geest uit de wereld weg te doen, begonnen ze met Stéfanus de woningen van de Geest te vernietigen en te doden. Maar ze konden de Geest niet doden en Hem ook niet gevangen nemen (Hand. 7:55). De Heer heeft gezegd: “Hij is bij u tot in eeuwigheid..... Hij blijft bij u en zal in u zijn” (Joh. 14:16, 17).

Toen de Heer met Zijn discipelen sprak was de Heilige Geest nog niet op aarde gekomen. Woorden als: “Het is nuttig voor u dat Ik wegga; want als Ik niet wegga, zal de Trooster niet tot u komen; maar als Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden. En als die gekomen is, zal Hij de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel” (Joh. 16:7, 8) kunnen alleen van toepassing zijn op iemand die nog niet hier is, maar pas verwacht wordt.

Maar was de Heilige Geest er al niet? Op de eerste bladzijde van de bijbel lezen we: “De Geest van God zweefde op de wateren”. En David bad: “Neem Uw Heilige Geest niet van mij”. Zeker was de Heilige Geest er, maar Hij werkte vanuit de hemel. Wat de Heer voor ogen stond was iets heel anders, namelijk dat de Heilige Geest in Persoon uit de hemel zou neerkomen en in hen zou wonen.

Er bestaat ‘n groot verschil tussen het werken en inwonen van de Heilige Geest. God kwam bij de mens in de hof van Eden, maar Hij woonde daar niet. Toen Israëel, verlost door het bloed, uit Egypte was uitgeleid, zei God: “Ik zal in het midden van de kinderen Israëls wonen” (Ex. 29:45). Later wordt er gezegd dat Hij in hun midden woonde (Num. 5:3). Zo is het ook met de Heilige Geest. Hij werkte in alle tijden, maar pas op de Pinksterdag kwam hij neer om in mensen te wonen.

Het Oude Testament deelt ons mee dat de Heilige Geest bij tijden en gelegenheden over mensen kwam, om ze bekwaam te maken voor bepaalde taken en dingen. Zo lezen we dat Hij over Othniël, Gideon, Jeftha, Saul en David kwam. In tegenstelling hiermee zei de Heer Jezus “Hij blijft bij u en zal in u zijn”. Paulus schreef aan de gelovig geworden Romeinen en Korinthiërs, dat de Heilige Geest in hen woonde (Rom. 8:11; 1 Kor. 6:19).

Wat een groot verschil ligt er in de woordjes “over” en “in”. Ze laten ook het verschil zien tussen de gelovigen van het Oude en Nieuwe Testament. Als beeld hiervoor kan men een zeilschip en een stoomschip gebruiken. Een zeilschip is voor zijn vaart afhankelijk van een kracht die het niet in zichzelf heeft, maar die van buiten over het schip komt, zijn zeilen vult en het voortdrijft. Een stoomschip daarentegen is voor zijn vaart niet afhankelijk van een kracht die van buiten komt, maar heeft de beweegkracht voortdurend in zich.

Het kan tegen wind en golven ingaan, omdat het een kracht in zich heeft die het aandrijft. Zo kwam de Heilige Geest over de mannen van het Oude Testament: “Heilige mensen van God hebben door de Heilige Geest gedreven, gesproken” (2 Petr. 1:21), terwijl de gelovigen van onze tijd de Heilige Geest als beweegkracht in hun hart hebben.

Vóór het verlossingswerk volbracht was, was het onmogelijk dat de Heilige Geest uit de hemel neerdaalde en in mensen woonde. Daarom lezen we in Joh. 7:39: “want de Geest was (er) nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was”. Later zei de Heer tegen de discipelen: “Het is nuttig voor u dat Ik wegga; want als Ik niet wegga, zal de Trooster niet tot u komen” (Joh. 16:7).

Misschien maakt iemand het bezwaar: de Heilige Geest daalde toch als een duif uit de hemel neer en bleef op de Heer Jezus. Zeker! Jezus was de enige Reine en op Hem kon de Heilige Geest neerdalen en blijven. Dat was het teken voor Johannes de Doper waaraan hij de Heer moest herkennen. We lezen: “En Johannes getuigde en zei: Ik heb de Geest zien neerdalen uit de hemel als een duif, en Hij bleef op Hem. En ik kende Hem niet; maar Die mij gezonden heeft om te dopen in water, Die had mij gezegd: Op Wie gij de Geest zult zien neerdalen en op Hem blijven, Die is het” (Joh. 1:32, 33). De duif had in de Heer Jezus als het ware een rustplaats voor haar voet gevonden..

Dat doet ons denken aan de duif van Noach in de dagen van de zondvloed (Gen. 8), Tweemaal kwam hij terug. Waarom? De Schrift zegt ons dat hij geen rust voor zijn voet vond. De raaf die Noach tevoren had uitgezonden kwam niet terug. Die vond genoeg doden die hem een welkome rustplaats boden. De raaf is het beeld van onreine geesten, de duif het beeld van reinheid en zacht-

moedigheid. Die kon geen plaats vinden bij de doden. Toen hij de tweede keer terug kwam, droeg hij een olijfblad in zijn bek, het getuigenis van de aanvang van een nieuw begin. De derde keer kwam hij niet terug. Hij had een rustplaats op deze aarde op grond van een nieuw leven, dat van de opstanding, gevonden.

Zo zweefde ook de Heilige Geest vierduizend jaar over een wereld van zonde en dood. Overal doden, geestelijk doden in misdaden en zonden (Ef. 2:1). Wel kon Hij met kracht op hen inwerken en machtige invloeden op hen uitoefenen, bij rechtvaardigen en bij onrechtvaardigen, zowel op David en de profeten als ook op Saul en Bileam, maar bij niemand kon Hij blijven en woning maken.

Na verloop van deze vierduizend jaar, als het ware na “zeven andere dagen”, toonde zich wat nieuws op deze aarde. De tweede Mens uit de hemel (1 Kor. 15:47) kwam op aarde. Hij, de Eerstgeborene van de hele schepping (Kol. 1:15), kende geen zonde. Op Hem kon de duif neerdalen en op Hem blijven. In Hem vond hij als het ware het olijfblad, het begin van een nieuwe schepping.

Na verloop van “nog zeven andere dagen” kwam de duif niet terug. Hij vond rustplaatsen in deze wereld, waar hij zijn voet kop neerzetten. Wat een gedachte: mensen, in een wereld van zonde, bij wie de Heilige Geest kan wonen. Is dat mogelijk? Kunnen er mensen zijn bij wie de Heilige Geest kan wonen? Het antwoord ligt in die waarde van het kostbare bloed van Jezus Christus, de Zoon van God. Dit bloed maakt ons rein van alle zonden, geheel en al rein, zoals alleen dit bloed reinigen kan. Door het eens en voor altijd gebrachte offer van het lichaam van Jezus Christus geheiligd en voor altijd volmaakt, zijn we nu de blijvende woningen van de Heilige Geest. Hoe groot is Gods genade.

Als het wonen van de Heilige Geest in ons van onze trouw af zou hangen, dan zouden we Hem al lang verdreven hebben. Zijn wonen in ons is echter niet het gevolg van onze inspanningen, maar van het werk van de Heer Jezus, omdat de Heer de verlossing voor ons volbracht heeft en verheerlijkt aan Gods rechterhand is. Daarom kon de Heer zegen dat de Heilige Geest bij ons en in ons blijven zou tot in eeuwigheid (Joh. 14:16, 17). Zijn naam zij geprezen!

Voor de Heer van de Zijnen wegging, zei Hij: “Ik zal u geen wezen laten, Ik kom tot u” (Joh. 14:18). Hij kwam tot hen op de dag van Zijn opstanding, en tot op de dag van Zijn wederkomst zijn we niet alleen gelaten. Het eerste hoofdstuk van de Handelingen zegt ons hoe de Heer de aarde verlaat en ten hemel vaart. In aansluiting daarop vinden we het neerdalen van de andere goddelijke Persoon uit de hemel, die bij ons en in ons blijft. Moest dat ons hart niet tot aanbidding brengen? Wat is het goed te begrijpen dat de discipelen na de Pinksterdag jubelden en God prezen. Laten wij in deze lof instemmen.

Vanaf de Pinksterdag zoeken we tevergeefs in de Schrift naar een gebed om de Heilige Geest. Zulke gebeden waren vóór de Pinksterdag op hun plaats, maar sinds Hij gekomen is passen ze niet meer. Kinderen van God die nu om het komen of de uitstorting van de Heilige Geest bidden, gaan voorbij aan de waarheid van Zijn tegenwoordigheid. Een dergelijk gebed is even onjuist als wanneer één van de discipelen van de Heer Jezus de Vader om de komst van de Messias zou hebben gebeden. De andere discipelen zouden zeker aan zo iemand gevraagd hebben: “Geloof je dan niet, dat de Heer die bij ons is de Messias is?” Als God in Zijn Woord zegt dat Hij ons Zijn Heilige Geest gegeven heeft en ons gezalfd heeft en ons verzegeld heeft en het onderpand van de Geest in ons hart gegeven heeft (1 Thess. 4:8; 2 Kor. 1:22; Efez. 1:13, 14), kunnen we dan, inplaats van daarvoor te danken, nog daarom bidden?

We moeten niet *om* de Heilige Geest, maar *in* de Heilige Geest bidden. Men bad om de Heilige Geest voordat Hij neerdaalde; nu in de tijd dat Hij in ons woont bidden we *in* de Heilige Geest (Judas: 20). In plaats van om de uitstorting te bidden, danken we God voor de gave van Zijn Geest die ons leidt en ons in onze zwakheid vertegenwoordigt, om in overeenstemming met God te bidden (Rom. 8:26, 27). Veel kinderen van God kunnen met hun woorden niet zeggen wat ze bedoelen; maar laten we ervoor oppassen gedachteloos te bidden.

Kunnen we de Heilige Geest dan ontvangen, zonder daarom te bidden? Laten we horen wat de Schrift zegt.

Johannes schrijft niet dat zij die om de Geest bidden, Hem ontvangen zullen, maar zij die in de Heer Jezus geloven. Iemand kan om de Heilige Geest bidden, zonder dat hij in de Heer Jezus geloofd heeft; maar niemand kan in de Heer Jezus geloven, zonder dan ook de Heilige Geest te ontvangen. Petrus predikt op de Pinksterdag bekering en vergeving van zonden en voegt eraan toe: “En gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen” (Hand. 2:38). Bekering en vergeving van zonden moeten aan de gave van die Heilige Geest voorafgaan. Paulus herinnert de Efeziërs eraan dat ze, nadat ze het woord der waarheid, het evangelie, gehoord hadden en nadat ze geloofd hadden, waren verzegeld met de Heilige Geest der belofte. In deze Schriftplaats geeft Paulus ons a.h.w. de volgorde:

- 1) Ze hoorden het evangelie,
- 2) Ze geloofden het,
- 3) Ze ontvingen de Heilige Geest.

Deze apostolische getuigenissen zijn in overeenstemming met de typen van het Oude Testament. De melaatse moest eerst bij die priester gebracht worden, dan met het bloed aangeraakt worden en pas daarna volgde de olie (Lev. 14). De olie wordt in het Oude Testament gebruikt als type van de Heilige Geest. Zo laat deze vergelijking ook zien, dat het bloed moet voorafgaan aan het ontvangen van de Heilige Geest.

De Heilige Geest die in ons woont (2)

De gave van de Heilige Geest en de oprichting van de gemeente van Christus

De gave van de Heilige Geest is het antwoord van God op het geloof. Ze is geen antwoord op het gebed. Ja, maar hoeft men dan niet te bidden? Ongetwijfeld bidden we, maar we moeten niet onverstandig bidden maar ons door het Woord laten onderwijzen. We kunnen niet iets willen ontvangen op ons gebed, als God ons zegt dat Hij het wil geven op het geloof. De tollenaar bad, de moordenaar bad, Saurus en Cornelius baden. Waar baden ze om? Ze zochten hun redding in bekering en veroordeling van zichzelf. God heeft bekering en geloof samengevoegd en ze kunnen niet gescheiden worden. Als een mens begint God te geloven, dan is de eerste werking van het geloof geen vreugde maar bekering; dus verandering van zin en veroordeling van zichzelf.

We zien dit bij de mensen van Ninevé. De Schrift zegt dat ze God geloofden. En de eerste werking van hun geloof was, dat ze zich met zakken bekleedden, sterk tot God riepen en zich bekeerden van hun boze wegen (Jona 3:5-9). Wat de mensen in Ninevé als gevolg van hun geloof deden, dat noemt de Heer Jezus in het Nieuwe Testament bekering (Matth. 12:41).

Hieruit zien we hoe onafscheidelijk bekering met geloof verbonden is. De eerste werking van het geloof, de bekering, sluit - zoals we bij de Ninevieten zien - het aanroepen van de Naam van de Heer om redding in zich. Als, deze eerste werking van het geloof over 't hoofd wordt gezien, dan zal ook de daarop volgende werking van het geloof, de aanname van het heil, die met de vrede en de blijdschap versbonden is, op een wankelende basis rusten.

Deze beide kanten van het geloof, veroordeling van zichzelf en aanname van het heil, kenmerken het geloof van hem die de Heilige Geest ontvangt. In de bekering richt het geloof het oog van de mens op zichzelf en brengt hem ertoe zich voor God te veroordelen. In de aanname van het heil wendt het geloof het oog af van de mens en richt het op Christus. De mens neemt de vergeving van zijn zonden (waarover hij zich als schuldig voor God veroordeelt) door het bloed van de Heer Jezus op grond van Gods Woord in bezit.

God verzekert ons plechtig dat Hij de wereld zo lief gehad heeft, dat een ieder die in de eniggeboren Zoon gelooft niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft. De Heer Jezus verzekert hetzelfde met een “Voorwaar, voorwaar”. En de Heilige Geest geeft door de mond van alle profeten getuigenis, dat een ieder die in Hem (de Heer Jezus) gelooft vergeving van zonden ontvangt door Zijn Naam. Toen deze laatste woorden in het huis van Cornelius door de gelovige harten werden aangenomen, viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden (Hand. 10).

Elk mens die tegenwoordig op grond van zulke getuigenissen van God waarachtig in de Heer Jezus gelooft, ontvangt vergeving van zonden en de Heilige Geest.

Geloof u in Hem? Weet dan dat uw zonden u vergeven zijn, zo zeker als de zon aan de hemel staat. Eerder zullen de hemel en de aarde vergaan, dan dat woorden van onze God ter aarde zouden vallen.

Tegenover de bewering dat ieder die in de Heer Jezus gelooft, de Heilige Geest ontvangt, zou men Hand. 8 kunnen stellen en er op wijzen dat de Samaritanen gelovig werden en toch niet de Heilige Geest ontvingen. Omdat te begrijpen is het nodig wat dieper op het Boek van de Handelingen in te gaan. We weten dat het grote plan van God was uit Israëlieten en heidenen het lichaam van Christus, Zijn gemeente, te vormen. Dit plan was op het ogenblik van zijn totstandkoming nog niet aan de mensen geopenbaard. Het lag verborgen in het hart van God (Efeze 3:3-6). In de Handelingen zien we hoe God Zijn plan en voornemen stap voor stap tot uitvoering brengt. Wij begrijpen nu dat de gemeente op de Pinksterdag werd opgericht, maar voor de ogen van de mensen van die dagen was de gemeente zo, zoals ze in het plan van God was, nog verborgen. Ze lag nog als een bloem in de knop.

De Handelingen begint met de herhaalde oproep aan Israël om zich te bekeren. Nog eenmaal handelt God met Zijn volk op de grondslag van de verantwoordelijkheid.

Hij had vroeger tot de vaders gesproken door de mond van de profeten (Hebr. 1:1). Maar ze hadden Zijn stem niet gehoorzaamd en de profeten gedood. Daarna zond God Zijn Zoon en zei: "Zij zullen Mijn Zoon ontzien". Maar zij riepen: "Deze is de Erfgenaam; komt, laten wij Hem doden en Zijn erfenis in bezit nemen. En zij grepen Hem en wierpen Hem buiten de wijngaard en doodden Hem". De Heer Jezus dwong hen daarna het oordeel over zichzelf uit te spreken: "Hij zal die bozen jammerlijk ombrengen" (Matt. 21:33-41). De vijgeboom Israël was nu rijp voor de bijl. Op het gebed van de Heer werd hem nog een uitstel, tijd van genade gegeven. Dat wat de Heer in de gelijkenis over de voorbede van de wijngaardenier had gezegd (Luk. 13:6-9), volbracht Hij Zelf op het kruis toen Hij bad: "Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen".

God had bepaald dat voor hen die bij vergissing, onwetend en onopzettelijk iemand doodden, een toevlucht of vrijstad geopend moest worden (Num. 35:10-29). Door Zijn gebed op het kruis stelde de Heer Israël op de plaats van zo'n doodslager die in onwetendheid gedood had en voor wie een weg van redding moest worden geopend. Door de oproep tot bekering op de Pinksterdag werd voor het volk Israël de deur van de genade nog eenmaal geopend. Door de Heilige Geest gedreven knoopte Petrus bij dat gebed van de Heer aan en verkondigde zijn broeders naar het vlees, dat ze het door onwetendheid gedaan hadden, dat ze berouw moesten hebben en zich moesten bekeren, op dat Christus weer aan hen zou mogen worden gegeven (Hand. 3:17-20). Maar ook de laatste inspanning van de wijngaardenier voor de vijgenboom was tevergeefs. Door de steniging van Stefanus wierpen zij het laatste aanbod van de Heilige Geest. Stefanus verklaart op plechtige manier dat hun vaders de profeten, waardoor God eens sprak, hadden gedood; dat zij de Zoon gedood hadden. De prediking tot de vijgenboom was op niets uitgelopen, en nu zij de Heilige Geest weerstonden bleef er niets over dan deze door de bijl van de Romeinen te laten omhouwen (Lukas 13:9).

Maar Gods beloften voor Zijn volk vallen niet ter aarde; ze blijven bewaard voor een andere dag, wanneer de latere nakomelingen van Israël de Heer zullen ontvangen met de woorden: "Gezegend Hij, die komt in de Naam van de Heer!" (Matth. 23:39).

Nadat Israël de laatste oproep tot bekering had verworpen en zo de maat van zijn zonde had volgeemaakt, gaat God een stap verder met de uitvoering van Zijn verborgen heilsplan. Hij wil Zijn gemeente niet alleen uit Israël maar uit elke taal en elk volk opbouwen. Tot nu toe was nog niemand uit Samaria en uit de volken hiertoe geroepen. De gemeente in Jeruzalem bestond, tot op dit tijdstip alleen uit gelovig geworden Israëlieten en proselieten. Nu moest de scheidsmuur van de omheining worden weggebroken en moesten ook Samaritanen en personen uit de volken door de Heilige Geest aan het lichaam van Christus worden toegevoegd. Niet alleen aan hen die nabij waren, maar ook aan hen die veraf waren moest vrede verkondigd, worden (Efeze 2:17). Het is kostelijk de wijsheid van God te zien in Zijn wegen die Hij in deze overgangstijd in de nieuwe bedeling van de gemeente van God ontvouwde.

Na de steniging van Stefanus brak een grote vervolging tegen de gemeente in Jeruzalem uit. God gebruikte die om Filippus met de boodschap van de vrede naar Samaria te zenden. Zoals er in Jeru-

zalem een gemeente van gelovige Israëlieten was, zo ontstond hier een kring van gelovigen in Samaria. Welke houding zouden deze beide ten opzichte van elkaar aannemen? Er bestond immers een diepgewortelde eeuwenoude vijandschap tussen Israëlieten en Samaritanen. De Schrift zegt ons dat beide groepen geen gemeenschap met elkaar hadden en met betrekking tot de aanbedding van God verschillende wegen gingen. Elke partij maakte er aanspraak op de plaats van de aanbedding te bezitten (Joh. 4:20). Zou deze vijandschap zich in de beide gemeenten voortzetten en zou ieder van hen er aanspraak op maken de juiste gemeente van God te zijn? Hoe zouden deze zo tegengestelde groepen in eenheid kunnen worden verbonden?

De wijsheid van God vond de weg. Toen het in Jeruzalem bekend werd dat Samaria het Woord van God had aangenomen, werden Petrus en Johannes er heen gezonden om te zien wat de Heer daar gedaan had. Ze stelden vast dat de hoofdzaak, namelijk de Heilige Geest, ontbrak. Toen God op de Pinksterdag aan de Israëlieten betuigde: “Bekeert u, en een ieder van u late zich dopen in de naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden, en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen” (Hand. 2:38), toen gebeurde het zo: de gelovigen in Jeruzalem werden door één Geest tot één lichaam gedoopt (1 Kor. 12:13). Toen Samaria het evangelie aannam en zij die gelovig geworden waren gedoopt werden, viel de Heilige Geest op niemand van hen, en waren ze dus niet bij het éne lichaam gevoegd. De Heer weerhield de gave van de Heilige Geest en daarmee de inlijving van deze gelovigen zo lang, tot de apostelen uit Jeruzalem kwamen en de door Hem gewilde verbinding van deze beide groepen tot stand gekomen was. Beide groepen moesten leren dat Jeruzalem met zijn tempel en Samaria met de berg Gerizim hadden afgedaan. Een nieuw lichaam was begonnen. De aanbedding moest in geest en waarheid gebracht worden (Joh. 4:23).

We weten niet wat de beide apostelen in Samaria gesproken en gedaan hebben en welk licht de Heer bij dit bezoek gegeven heeft. De Schrift geeft ons alleen het resultaat: de apostelen baden voor hen, dat zij de Heilige Geest mochten ontvangen, en ze legden hun de handen op. Hieruit blijkt duidelijk dat alle vervreemding was weggedaan en volledige eenheid was bewerkt. Het gebed van de apostelen betekende niets minder dan of de Heer de Samaritanen door één Geest tot één lichaam wilde dopen (1 Kor. 12:13) en als leden aan Zijn gemeente wilde toevoegen. Hun één-zijn met het werk in Samaria brachten ze door het opleggen van de handen voor de Heer tot uitdrukking. Het opleggen van de handen is in de Schuift het teken van gemeenschap, het één-zijn en het zich verbinden met degene die men de handen oplegde. We vinden het al in het Oude Testament bij het leggen van de handen op het offer (Lev. 16:21; Num. 8:10). Nadat zo de erkenning van de nieuwe en wonderbare band van de eenheid van de gelovigen uit de joden en uit de Samaritanen had plaatsgevonden, beantwoordde de Heer hun gebed en gaf de Heilige Geest. We zien hoe de Heer in Zijn wijsheid de gave van de Heilige Geest in Samaria zolang weerhield, totdat de belemmeringen voor de eenheid van deze groepen die vijandig tegenover elkaar stonden uit de weg waren geruimd.

Dat het hier om een uitzonderingsgeval gaat, dat samenhangt met de wegen van God in de tijd van het begin van Zijn gemeente, hoeft na wat al gezegd is nog wel nauwelijks te worden opgemerkt. Alleen op één andere plaats in de Schrift vinden we een dergelijk geval, dat op het gebed van de apostel verbonden met het opleggen van de handen de Heilige Geest wordt gegeven. Als ons in Hand. 8 de orde en de manier zou worden getoond waarop we nu de Heilige Geest moeten ontvangen, dan zouden we ook de door God aangestelde apostelen moeten hebben, want alleen hun handen komen hier in aanmerking. Maar dat is in heel duidelijke tegenspraak met de manier waarop de gelovigen in Hand. 10:44 de Heilige Geest ontvingen.

In Hand. 8 zien we hoe God de scheidsmuur van de omheining wegbreekt en de Samaritanen bij Zijn gemeente inlijft. In Hand. 10 vinden we de laatste afbraak van de scheidsmuur en de volken worden bij Zijn gemeente ingelijfd.

Bij al deze werken van de Heer staat Petrus als het door Hem gebruikte werktuig op de voorgrond. We zien in Hand. 10 hoe weinig Petrus er aan dacht dat ook de muur tussen Israël en de volken moest worden afgebroken en hij ook voor de volken de deur moest openen. Hoe moeilijk was het voor hem de vanouds gebruikelijke gedachtengangen op te geven en de nieuwe wegen van God te begrijpen. God moest hem driemaal het voorwerp, dat leek op een groot laken, tonen en zeggen: “Wat God gereinigt heeft, zult gij niet voor onheilig houden”. Dat wat God op het grote laken samengevoegd had, zou Petrus nooit samengevoegd hebben. En het was in strijd met zijn hele denken

en voelen dat God Zijn gemeente zo uit Israëlieten en personen uit de volken wilde samenvoegen. Daarom antwoordde hij de Heer met een vermetel “geenzins” en “nooit”.

Is Petrus in deze zaak niet duidelijk ons beeld? Hoe moeilijk laten ook wij oude, bijna voor heilig gehouden leerstellingen varen; met hoeveel tegenzin geven we oefeningen op die we hebben liefgekreten. Want de mens hangt immers ook nog met liefde aan dwalingen en geeft ze dikwijls alleen maar met moeite op.

We verplaatsen ons zo weinig in de situatie. Wat voor Petrus en de gelovigen van die dagen grote moeilijkheden waren, zijn het voor ons nu natuurlijk niet. Wat Petrus door het gezicht van het grote laken moest leren, namelijk dat er voor God geen onderscheid tussen “Jood en Griek” is, en dat Hij Heer van allen is, dat leren wij zo gemakkelijk uit één Schriftplaats. Maar in die dagen moesten de gelovigen dit stap voor stap uit de wegen van God bij de vorming van Zijn gemeente leren. We kunnen het Petrus navoelen, dat hij, toen hem het licht opging, vol verbazing uitriep: “Ik bemerk in waarheid dat bij God geen aanzien des persoons is; maar dat in ieder volk, wie Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam is” (Hand. 10:34).

Nadat God Petrus zo had voorbereid voor de laatste stap in de ontplooiing van Zijn gemeente, stuurde Hij hem naar het huis van de niet-joodse hoofdman. Als hij daar is aangekomen, vindt hij een door God bijeengebrachte groep, die vol verlangen is om uit zijn mond te horen wat God hem, bevolen heeft. Petrus zegt hun dat het hem als jood niet geoorloofd was het huis van een vreemdeling binnen te gaan, maar dat God hem heel nieuwe wegen getoond had. Hij brengt hen de blijde boodschap, dat God de persoon niet aanziet en dat ieder, die in Jezus gelooft, vergeving van zonden ontvangt door Zijn Naam.

Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden. Zonder gebed, zonder handoplegging van de apostel, ja zonder vooraf gedoopt te zijn, eenvoudig op de aanname van de boodschap van het geloof, ontvingen ze de Heilige Geest. Petrus en de zes broeders met hem (Hand. 11:12) zagen zich dus, plotseling voor het feit geplaatst, dat de Heer ook deze personen uit de volken door de Heilige Geest had toegevoegd aan Zijn gemeente. Daarom beval hij dat deze personen, die de Heilige Geest ontvangen hadden, gedoopt zouden worden.

Toen de gelovigen in Jeruzalem hoorden dat hij bij onbesnedenen was binnengegaan, maakten ze hem ernstige verwijten. Maar Petrus zette hen in geregelde orde alles uiteen. Toen waren ze tevreden en erkenden dat God ook aan de volken de bekering ten leven gegeven had (Hand. 11:1-18).

God Zelf had de laatste scheidsmuur die nog tussen Israël en de volken bestond, weggebroken. De laatste trap van de vorming van Zijn gemeente was bereikt. Ook zij uit de volken waren medeërfgenamen en mede-ingelijfd (Efez. 3:6). Samengevoegd uit de kinderen van Israël, de Samaritanen en de volken, droeg de gemeente nu het karakter dat ze blijvend zou dragen. De gelovigen werden eenvoudig op de boodschap van het geloof verzegeld met de Heilige Geest, zonder dat ze eerst gedoopt waren, zonder gebed en handoplegging van de apostelen. Deze volgorde vinden we later als blijvend in de Brieven vastgelegd en bevestigd. Zo worden de Galaten eraan herinnerd dat ze de Heilige Geest op de prediking van het geloof ontvingen (Gal. 3:5). Evenzo worden de Efeziërs eraan herinnerd dat ze, nadat ze geloofd hadden, verzegeld waren met de Heilige Geest (Efez. 1:13). En is het met ons niet op dezelfde manier gebeurd?

De laatste Schriftplaats bewijst ons ook dat het vaak aangehaalde geval van de twaalf discipelen in Efeze in Hand. 19, die de apostel Paulus de handen oplegde voordat ze de Heilige Geest ontvingen, eenzelfde uitzonderingsgeval is als in Samaria en dat God hier evenals daar bedoelingen van zegen en bewaring mee verbond.

Uit Hand. 18 weten we dat Paulus bij zijn eerste bezoek in Efeze Aquila en Priscilla achterliet. Deze beide kinderen van God maakten hun woning tot een plaats van onderwijs, waar de gezegende en welsprekende Apollos een nauwkeuriger uitlegging van de weg van God ontving (Hand. 18:26). Ook later in Rome vinden we hun huis als de plaats waar de gemeente samenkwam (Rom. 16:3-5).

Toen Paulus voor de tweede keer in Efeze kwam vond hij deze twaalf discipelen van Johannes. Hij moet bij zijn gesprek al gauw hebben gemerkt dat hun wat ontbrak, en hij vraagt: “Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, toen gij geloofd hebt?” Uit deze vraag blijkt dat dit de orde en regel was

waarop God de Heilige Geest gaf. Ze bekenden eerlijk: “Wij hebben zelfs niet gehoord, of de Heilige Geest er is”. We mogen natuurlijk niet denken dat deze discipelen niet wisten dat er een Heilige Geest bestond, want dat wisten ze uit het Oude Testament. Ook Johannes de Doper had ervan getuigd dat de Christus die na hem komen zou, met de Heilige Geest zou dopen. Ze wisten dus dat er een Heilige Geest in de hemel was maar ze wisten niet dat de Heilige Geest nu op aarde was, en nog veel minder dat zij Zijn woning zouden zijn. Ze kenden alleen de boodschap van Johannes de Doper over de komende Christus en de bekering met het oog op het koninkrijk der hemelen dat nabij was gekomen. Ze hadden hun hart gelovig voor deze boodschap geopend en zich laten dopen met de doop der bekering, zoals dat de opdracht van Johannes was.

De Heer had Zijn oog op deze twaalf mannen gericht en Hij leidde het zo dat die Paulus ontmoetten, die hen nu de boodschap van de gekomen Christus bracht. Wat Johannes hun niet brengen kon, dat kon Paulus hen verkondigen: dat het werk van de verlossing volbracht was en dat de Heilige Geest was neergedaald om het lichaam van Christus te vormen.

Toen ze deze boodschap hoorden en gedoopt waren, legde Paulus hun in apostolische machtsvolheid de handen op en kwam de Heilige Geest op hen. Sommigen hebben gedacht dat, omdat Paulus dit deed, wij het ook konden doen. Het hoeft wel nauwelijks gezegd te worden dat de apostelen een bijzondere positie en dienst in de opbouw van de gemeente van God hadden en dat God hen met een bijzondere volmacht voor hun baak uitrustte. We kunnen ons niet aanmatigen te doen wat zij deden, zonder een aanwijzing uit het Woord van God te hebben.

Deze Schriftplaats bevat ook het opmerkelijke bericht van een “wederdoop”. Deze twaalf mannen waren al een keer gedoopt, maar het was de doop van Johannes en niet de doop die de Heer had ingesteld. Daarom moesten ze nog eens gedoopt worden tot de Naam van de Heer Jezus, zoals Hij het bevolen had (Matth. 28:19).

God heeft ons niet meegedeeld waarom Paulus zo geleid werd en waarom de Heer Zijn Geest zo lang weerhield. We mogen hierover nadenken en de Schrift onderzoeken. Dat wat Paulus hier moest doen, lijkt heel veel op wat Petrus in Samaria deed. Het schijnt dat de bedoelingen van de Heer van dezelfde aard waren als in Samaria.

We hebben gezien hoe Petrus bij de verschillende trappen van ontwikkeling van de gemeente, bij de toevoeging van de joden, de Samaritanen en de volken, als het door de Heer gebruikte werktuig op de voorgrond stond. Nu vinden we dat Paulus voor de openbaring van het plan van God en voor de voleindiging van het Woord van God op de voorgrond wordt geplaatst. Wie zijn eigen hart kent, weet hoe gemakkelijk de vijand nijd en afgunst zaait, wanneer God een dienstknecht met bijzondere genade toerust en tot grote taken roept. We zien in de Schrift hoe de vijand vooral de Israëlieten, en niet alleen zij die buiten de gemeente stonden maar in het bijzonder de joods gezinden in de gemeente, ervoor gebruikte voortdurend het apostelschap van Paulus aan te tasten en hem als niet gelijkwaardig aan de andere apostelen te beschouwen (2 Kor. 11:5; 12:11, 12).

Achter dat alles schuilde de vijand om aan de openbaringen die God door Paulus gaf, haar kracht te ontnemen. Als ze zijn apostelschap konden aantasten, dan waren ook de door hem gegeven openbaringen krachteloos. Om dat te verhinderen kwam God tussenbeide en bevestigde zijn apostelschap met tekenen en wonderen en machtige daden. Al probeerden ze hem ook te kleineren als apostel, deze tekenen van het apostelschap konden ze niet ontkennen. God had hem daardoor bevestigd.

Zulke niet alle daagse wondertekenen (Hand. 19:11) gebeurden hier in Efeze. In deze stad had God een groot werk. Hier moest Paulus drie jaar werken. Hier moest hij het hele raadsbesluit van God openbaren. En hier zorgde God ervoor dat tegen de list van de vijand, om Zijn dienstknecht en zijn dienst krachteloos te maken, een dam werd opgeworpen. Hij bevestigde hier Paulus als de apostel van de volken, zoals Hij Petrus als de apostel voor Israël bevestigd had. Petrus en Johannes hadden onder gebed de Samaritanen de handen opgelegd en God had met de gave van de Heilige Geest geantwoord. Paulus legde hier geen Samaritanen maar joodse proselieten de handen op en de Heilige Geest kwam op hen. God genas zieken wanneer de schaduw van Petrus op hen viel, en hier genas God zieken wanneer alleen maar iets van Paulus op hen werd gelegd.

Zelfs boze geesten moesten Paulus openlijk erkennen. Dit alles gebeurde in Efeze. Waarom? De Heer wist dat ze zijn getuigenis niet zouden aannemen (Hand. 22:18). Als het gelukte zijn apostel-

schap aan te vechten, dan vielen daarmee ook de hoge openbaringen weg die God door hem aan Zijn gemeente gaf. Zo kunnen we ook in deze gebeurtenis met de twaalf discipelen in Efeze de wijsheid van God zien. Hoe Hij de aanvallen op het apostelschap van Zijn dienstknecht door zulke tekenen van het apostelschap wist af te slaan en Zijn getuigenis en de eenheid wist te bewaren.

Een korte samenvatting van de verschillende gevallen ziet er als volgt uit:

- I. De bekeerden uit Israël
- II. De gelovige Samaritanen
- III. De gelovigen uit de volken
- IV. De twaalf discipelen in Efeze

I. Bij de Israëlieten en de proselieten was de gang van zaken: 1) Bekering, 2) Doop, 3) Het ontvangen van de Heilige Geest.

De zonden van de Israëlieten hadden het hoogtepunt bereikt toen ze hun Messias verwierpen en Zijn bloed eisten. Hun werd nu bekering in verbinding met de doop tot vergeving van zonden gepredikt, om de Heilige Geest te ontvangen. De echtheid van hun bekering kwam tot uitdrukking in het feit dat ze zich lieten dopen in de Naam van Hem, van Wie ze zeven weken eerder geroepen hadden: “Weg met Hem, kruisig Hem!”

II. Bij de Samaritanen was de gang van zaken: 1) geloof, 2) Doop, 3) Apostolisch gebed voor hen, 4) Apostolische handoplegging, 5) De Heilige Geest.

De vijandschap tussen Israëlieten en Samaritanen werd terzijde gesteld en de gelovige Samaritanen werden bij de gemeente ingelijfd.

III. Bij de personen uit de volken in Cesaréa was de gang van zaken: 1) Geloof, 2) De Heilige Geest, 3) Doop.

God verwijderde de scheidsmuur en zij uit de volken kwamen bij de gemeente. Met deze toevoeging kreeg de gemeente haar definitieve karakter. Deze volgorde in Cesaréa vinden we later in de Brieven vastgelegd. En ze is dus de geldende en blijvende volgorde.

IV. Bij de twaalf discipelen in Efeze was de gang van zaken: 1) Geloof, 2) Doop van Johannes, 3) Doop tot de Naam van de Heer Jezus, 4) Apostolische handoplegging, 5) De Heilige Geest.

De Heer bevestigde met deze twaalf mannen het apostolische getuigenis van Paulus, in het bijzonder tegenover hen die het niet wilden aannemen.

Ook de gang van zaken bij de bekering van Saulus van Tarsus bevat veel wat de aandacht verdient. Elke blik op de wegen en het handelen van onze God moet ons hart tot aanbidding brengen. Als we ons hart richten op Zijn wegen bij de vorming van Zijn gemeente, dan moeten ook wij het met Paulus uitroepen: “O diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God! Hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn oordelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen! Want wie heeft de zin van de Heer gekend? Of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal hem vergolden worden? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen! Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen” (Rom. 11:33-36).

De Heilige Geest die in ons woont (3)

Een heel belangrijk punt waarop de Schrift ons opmerkzaam maakt, is dat de Heilige Geest in ons woont. Niet in ons geweten, niet in onze ziel, maar Hij woont in ons lichaam. Welk onderwijs moeten de Korinthiërs door Paulus hebben ontvangen, dat hij hen kon vragen: “Weet gij niet dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest, die in u is?” (1 Kor. 6:19). Toen de Heer Jezus hier op aarde wandelde, was Zijn lichaam de tempel van de Heilige Geest. Hij sprak van Zijn lichaam, als de tempel: “Breekt deze tempel af en in drie dagen zal Ik hem oprichten” (Joh. 2:19). Nu is aan ons lichaam de waardigheid verleend de tempel van de Heilige Geest te zijn. Ons lichaam is mee verlost, ook daarvoor heeft verzoening plaatsgevonden; het behoort aan de Heer en het is er voor Hem en niet voor onze wil. Zijn we het ons bewust dat ons lichaam de woning van de Heilige Geest is? Wat een waarde heeft ons lichaam daardoor!

Als we ons dat meer realiseerden, wat zouden dan de werken van het vlees verre van ons zijn, n.l.: “hoerij, onreinheid, losbandigheid, afgodendienst, toverij, vijandschap, twist, jaloersheid toorn, partijzucht tweedracht, sekten, nijd, moord, dronkenschap, brasserie, en dergelijke” (Gal. 5:19-21). Hoe heel anders zouden we met ons lichaam handelen wat betreft eten en drinken, werken en rusten. Hoe zorgvuldig zouden we waken over wat onze ogen zien, wat onze oren horen, waar onze voeten heengaan, wat onze handen doen en wat onze tong spreekt. Hoe zouden we ervoor zorgen dat alles tot eer van God gebeurt en dat geheel onze geest en ziel en lichaam onberispelijk bewaard zou blijven tot de komst van onze Heer Jezus Christus (1 Thess. 5:23). We kunnen ons niet in onze eigen kracht bewaren, maar als we in de strijd en de verzoeken vluchten naar de troon van de genade, dan zullen we barmhartigheid ontvangen en genade tot tijdige hulp vinden (Hebr. 4:14-16).

Zoals de gelovigen afzonderlijk de woning van de Heilige Geest zijn, zo vormen ze gemeenschappelijk de tempel van de Heilige Geest. Zoals tegen de Korinthiërs afzonderlijk gezegd wordt: “Weet jij niet dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest, die in u is”, zo wordt ook tegen de hele gemeente in Korinthe gezegd: “Weet jij, niet, dat jij Gods tempel zijt en dat de Geest van God in u woont?” (1 Kor. 3:16). De gemeente is de plaats van de openbaringen van de Geest van God, en daar moet God aanbedding worden gebracht.

De volheid van zegen die we door de Heilige Geest ontvangen.

Zoals we in de loop van onze overdenkingen hebben gezien, ontvangen niet alle mensen de Heilige Geest, maar alleen zij die in de Heer Jezus hebben geloofd. Ze zijn voor God gekocht met Zijn bloed (Openb. 5:9), en de Heilige Geest komt en neemt bezit van hen.

In het uur dat we ons gelovig aan de Heiland overgaven en de Heilige Geest ontvingen, hadden we geen enkel vermoeden van de grootheid van deze gaven. Zoals een pas geboren koningskind niets van zijn positie en bezit weet, zo kenden ook wij de grootheid van het bezit niet dat ons ten deel is gevallen. We wisten alleen dat éne, dat we gered waren. En het maakte ons gelukkig toen de Geest van God voor de eerste keer met onze geest getuigde dat we kinderen van God waren (Rom. 8:16). De volheid van zegen die we met de gave van die nu in ons wonende Geest ontvangen hadden, leerden we pas later in bijzonderheden kennen, naar de maat waarin we opgroeiden tot de volle groei. Wel ons, als we opgroeien en geen onmondigen blijven, want God wil dat we de dingen kennen die ons door Hem geschonken zijn (1 Kor. 2:12).

De Korinthiërs werden door Paulus onderwezen, dat ze door God gezalfd en verzegeld waren en de Geest als onderpand ontvangen hadden (2 Kor. 1:21, 22).

De eerste die met de Heilige Geest werd gezalfd en verzegeld, was de Heer Jezus. De Schrift zegt van Hem dat God Hem met de Heilige Geest gezalfd en verzegeld heeft (Hand. 10:38; Lukas 4:18; Hand. 4:27). De zalving en verzegeling van de Heer gebeurde op een bijzondere, ongeëvenaarde manier. Toen Hij in de wereld kwam en in gehoorzaamheid Zijn weg ging, was daar een absoluut volmaakte Mens hier op aarde, een Mens waarop het oog van God met welgevalligheid kan rusten. Boven Hem opende zich de hemel en de Heilige Geest daalde in de gedaante van een duif op Hem neer.

Het is niet moeilijk te begrijpen dat God Hem, de Heilige en Reine, op grond van Zijn volmaaktheid kon zalven en verzegelen met de Heilige Geest. Maar hoe kon dat met ons gebeuren? Op deze grondslag van eigen volmaaktheid en heiligheid kunnen we niet verzegeld worden. Kan God de gevallen mens, de mens in het vlees, met de Heilige Geest zalven? Onmogelijk! Maar wat nu? Hij, de Reine, stierf voor de onreinen en volbracht een werk op grond waarvan God degenen die door het kostbare bloed van Christus gereinigd zijn met Zijn Geest kan zalven.

We vinden dit al in de schaduwbeelden van het Oude Testament. Aäron, als Hogepriester, is een beeld van Christus. De zonen van Aäron daarentegen zijn een beeld van ons. De Heer Jezus alleen werd gezalfd, lang voordat het werk op Golgotha was volbracht. Zo ook Aäron. Ook hij werd afgezonderd en alleen gezalfd voordat het bloed van het offer vloeide. De zonen van Aäron daarentegen konden pas na de besprenkeling met het bloed en, niet los van Aäron, maar alleen in verbinding met hem de zalfolie ontvangen (Ex. 29).

Na de dood, de opstanding en de hemelvaart ontving de Heer van de Vader de belofte van de Heilige Geest voor de Zijnen, en Hij gaf de Geest aan hen die door geloof en doop het doodsoordeel van God over het vlees hadden aangenomen. Zo verkondigt Petrus het: “Nu Hij dan door de rechterhand van God verhoogd is en de belofte van de Heilige Geest van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij ziet en hoort” (Hand. 2:33). De kostelijke zalfolie daalde neder van het hoofd tot op de zoom van Zijn klederen (Ps. 133:2).

De zegeningen van de zalving met de Heilige Geest.

Johannes schrijft aan de kinderen in Christus, dat ze de zalving van de Heilige Geest hebben en hij verbindt daaraan onderwijs dat ons een diepe blik geeft in de zegeningen van de zalving met de Heilige Geest: “En gij hebt de zalving van de Heilige en ge weet alles. De zalving die gij van Hem ontvangen hebt, blijft in u en gij hebt niet nodig, dat iemand u leert; maar zoals diezelfde zalving - die waar is en geen leugen - u over alles leert, zo zult gij in Hem blijven, zó als zij u geleerd heeft” (1 Joh. 2:20, 27). Uit deze woorden zien we dat alleen de Heilige Geest onze Leraar is. Menselijke wijsheid kan ons in de dingen van God niet onderwijzen.

Misschien zal iemand zeggen: Heeft God dan geen leraars aan Zijn gemeente gegeven en hebben we die niet nodig? Zeker! Hij heeft evangelisten, herders en leraars gegeven (Efez. 4:11). Daarin ligt geen tegenstrijdigheid. De door de Heer gegeven leraars zijn werktuigen van de Heilige Geest. Ze zijn door Hem onderwezen en worden door Hem gebruikt om de wijsheid van God in Christus zo te ontvouwen, als ze door de Heilige Geest in de Schrift is vastgelegd. Deze door de Heer gegeven leraars zijn geen mannen die zichzelf tot leraar uitgeroepen hebben, of die de gemeente zelf voor zich heeft gekozen, maar, ze zijn de gaven die de Heer aan Zijn gemeente heeft gegeven voor de opbouw van het lichaam van Christus (Efez. 4:12).

Elk lid van de gemeente van Christus moet deze gaven die de Heer tot haar opbouw gegeven heeft, niet gering schatten. Geen lid mag zeggen dat het de dienst van de herders en leraars niet nodig heeft, af dat het niet door de gaven maar zonder werktuig, rechtstreeks door de Heilige Geest door het lezen van de Bijbel wil worden onderwezen. Wie zo spreekt handelt tegen de bepalingen van God voor Zijn gemeente. De Heer laat zich niet door ons voorschrijven hoe elk opgebouwd wil worden. Hij handelt naar Zijn goedvinden.

Als leraars dingen onderwijzen die niet in de Schrift gevonden worden, dan hebben we de zalving die ons leert zulke mensen te mijden, als ze zich niet voor het Woord buigen en daardoor laten terechtwijzen. De Heer heeft geen onbekeerde leraars aan Zijn gemeente gegeven. Die kunnen geen leraar in de gemeente zijn. Kan de Heilige Geest een dode of een blinde alleen daarom dat hij de taal van de discipelen geleerd heeft of misschien een studie van de Bijbel achter de rug heeft, als leraar in Gods gemeente gebruiken? Door de zalving zijn we bekwaam gemaakt om waarheid en leugens te onderscheiden en weten we de waarheid en het karakter van alle dingen.

“Gij hebt de zalving van de Heilige en gij weet alles”. Dat wil niet zeggen dat we volmaakt zijn in ons weten en kennen. Ons weten en kennen is onvolkomen (1 Kor. 13:9). Maar door de zalving weten we de waarheid, het ware wezen van alle dingen. Ons weten staat volkomen in tegenstelling tot dat van de ongelovigen. De zalving leert ons alles in verbinding met Christus te brengen. We zien en beoordelen. alles zó als het in verbinding met Christus en Zijn Woord is en zien daaraan het ware wezen van alle dingen.

De geestelijke mens beoordeelt alle dingen (1 Kor. 2:14-16). Zo iemand weet dat geen leugen uit de waarheid is (1 Joh. 2:21). Leugen en waarheid kunnen niet uit één bron komen. De Heilige Geest kan niet beide vereend werken. Door de zalving blijven we bewaard voor de verleidingskunsten van hen die een vermenging van leugen en waarheid aanbieden. De zalving bewaart ons ervoor zelfs maar aandacht te schenken aan zulke leringen. De Heilige Geest zegt ons nadrukkelijk dat de afval van het geloof begint met het zich afgeven met leringen van boze geesten: “De Geest nu zegt uitdrukkelijk, dat in de laatste tijden sommigen van het geloof zullen afvallen door zich af te geven met verleidende geesten en leringen van boze geesten” (1 Tim. 4:1). Kunnen we de gedachten van de Heer ontvangen van personen die waarheid en leugen tegelijk verkondigen? Kunnen we van hen de waarheid leren? Waarom openen kinderen van God hun oor voor een vermenging van leugen en

waarheid? De gevaarlijkste leugen is die, die de waarheid het dichtst benadert. Mochten we ons toch voor de verleiding laten bewaren.

Dit alles-weten is een innerlijk, geestelijk aanvoelen dat we door de zalving bezitten, als we “geestelijk” zijn en niet misschien vleselijk” geworden zijn (1 Kor. 3:1, 3). Zo’n kind van God mag veel niet kunnen verklaren, maar door de zalving weet het bij intuïtie wat in overeenstemming is met Christus, in overeenstemming met de “Heilige” van wie het de zalving heeft. Juist omdat de zalving van de “Heilige” is kan het niet erkennen wat van het vlees komt.

Wat een bescherming heeft God ons toch in de zalving gegeven. We kunnen de leugenachtige geesten onderkennen. Hoeveel leugen, met waarheid vermengd, wordt in onze dagen onder het mom van godsdienst aangeboden! Denken we aan de Jehova-getuigen en anderen. Hoe scharen de menigten van hen die niet uit de waarheid zijn (Joh. 18:37) zich om zulke attracties! Dat zijn leringen die de natuurlijke mens bevallen en met een bereidwillig hart door hem worden opgenomen. De leugen is dikwijls zo verborgen dat kinderen van God zich door haar bedrog lieten meeslepen en misleiden. Maar hoe de leugen zich ook met de waarheid mag omhullen, meer of minder zal ze steeds aan de toetssteen van de Persoon van de Zoon van God herkend worden.

Toen de apostel de gelovigen over de zalving onderwees, zei hij hun vrijuit: “Dit heb ik u geschreven over hen, die u misleiden” (1 Joh. 2:26). Mocht hij het niet tevergeefs voor ons geschreven hebben. Juist in onze dagen leren we de genade van de zalving goed waarderen, en begrijpen wat God ons in haar heeft geschonken. Dat is het immers wat de naam “christen” uitdrukt. Deze kostbare naam gebruikt de Schrift voor de gelovigen (1 Petr. 4:16). Daarom is het ons ook toegestaan hem te dragen. Hij betekent “gezalvde”. Christenen zijn gezalvde mensen. Worden wij gekenmerkt door die zalving? Zijn we “geestelijken” (1 Kor. 2:15; 3:1)? Alleen dan bezitten we geestelijk licht, innerlijk weten en kennen dat in overeenstemming is met Christus.

Dit weten heeft niets gemeenschappelijks met de taal van het zelfbewustzijn: Ik weet alles, ik ken alles. De Schrift antwoordt zo iemand: “Als iemand meent iets te weten, dan kent hij nog niet zoals men behoort te kennen” (1 Kor. 8:2). Dergelijke taal is niet de taal van de Geest maar van de opgeblazenheid.

De Heilige Geest die in ons woont (4)

Het verzegeld zijn met de Heilige Geest.

We mogen niet denken dat zalving, verzegeling en het ontvangen van de Geest als onderpand verschillende handelingen van God zouden zijn, die op verschillende tijdstippen aan ons voltrokken worden, al naar gelang van de toestand van ons geloof. Het zijn geen verschillende gebeurtenissen, maar verschillende zegeningen. We zijn niet in staat de veelzijdigheid van de zegen in de gave van de Heilige Geest met één blik te overzien, evenmin als we met één blik een huis van alle kanten kunnen bezien. Toch is het één huis en blijft het hetzelfde huis, al heeft het ook vier kanten die helemaal verschillend van elkaar zijn. Zo toont God ons de verschillende kanten van de zegen die ons door de gave van de Heilige Geest ten deel gevallen zijn. De Geest die ons, toen we in de Heer Jezus geloofden, betuigde dat we kinderen van Goed waren, is dezelfde Geest die ons ook zalft en verzegelt en het onderpand van onze erfenis is. In het lichaam van de vernedering moet God ons de heerlijkheid en rijkdom in de gave van de Heilige Geest stuk voor stuk voor ogen stellen, omdat We het anders niet zouden begrijpen.

Tweemaal schrijft Paulus aan de Efeziërs (1:13; 4:30) dat ze verzegeld zijn met de Heilige Geest. In de eerste tekst herinnert hij hen eraan dat dit plaatsvond nadat (of toen) ze geloofd hadden, niet pas een tijd daarna. De Schrift kent geen tijdruimte tussen geloof en verzegeling. Ze zegt: “Nadat (of toen) gij geloofd hebt, zijt gij verzegeld met de Heilige Geest der belofte”. Toen we in de Heer Jezus geloofden ontvingen we de vergeving van onze zonden en tegelijkertijd drukte God het zegel van Zijn bezit op ons. Met het zegel van de Heilige Geest neemt God bezit van ons als Zijn eigendom en worden we Zijn woning. Het zegel verklaart ons dat we van Hem zijn: “Als iemand de Geest van God niet heeft, die behoort Hem niet toe (Rom. 8:9).

In grote kudden schapen kon men vroeger soms schapen zien die een brandmerk op hun rug droegen. Deze schapen waren van een andere meester gekocht. De nieuwe bezitter nam zijn schapen niet onmiddellijk uit de kudde. Nadat hij de prijs ervoor betaald had drukte hij het zegel, de beginletter van zijn naam” op de schapen, als teken dat ze onverbrekkelijk zijn eigendom waren. Ze werden echter niet door het zegel zijn eigendom, maar door de betaalde koopprijs. Het zegel kenmerkte alleen elk gekocht schaap. Hoewel het samen met duizenden anderen op het veld was, bestond er toch geen mogelijkheid tot verwisseling. Het droeg het zegel en dat toonde van wie het eigendom was.

Zo is het ook met de gelovige. Gekocht met de losprijs van het kostbare bloed van Jezus Christus, behoort hij nu aan Christus en is het onschendbare eigendom van God. God heeft het zegel van Zijn eigendom op ons gedrukt. Hoewel we nog in de wereld van het ongeloof leven, behoren we haar niet meer toe maar zijn we het eigendom van Hem die uit de doden is opgewekt, van Wie we het zegel nu dragen.

We weten niet hoelang Hij ons in het aardse leven laat, maar we weten dat we Zijn onaantastbaar eigendom zijn. Zodra een overheid het staats- of het rechterlijk zegel op een voorwerp drukt, is dat voor ieder ander onaantastbaar. Zo zijn ook wij Zijn onschendbaar eigendom. De macht van een staat kan soms niet voldoende zijn om de onschendbaarheid van zijn zegel te handhaven, maar de macht van Hem die ons verzegeld heeft tot de dag van de verlossing, is voldoende om ieder kind van God tot op die dag te bewaren.

Voor onze zielen hebben we nu al de verlossing (Kol. 1:14). Maar de Schrift spreekt nog van een andere verlossing en daarop wachten wij: “Verwachtend het zoonschap: de verlossing van ons lichaam” (Rom. 8:23). Hij, de Leidsman van onze behoudenis, brengt de vele kinderen Gods tot heerlijkheid (Hebr. 2:10). Met het oog op deze dag van de verlossing heeft God Zijn eigendomszegel op ons gedrukt. Welke hand zou dat zegel willen verwijderen? Zijn er machtiger handen dan de Zijne, die daartoe in staat zouden zijn? Of kan het schaap zelf het zegel verwijderen? De Heer zegt dat niemand ze uit Zijn hand kan rukken en ook dat niemand ze uit de hand van zijn Vader kan rukken (Joh. 10:28, 29). Deze almachtige handen houden het eigendom van Christus vast, dat Hij verzegeld heeft tot op de dag van de verlossing (Efez. 4:30).

Het onderpand van onze erfenis.

Evenals de Heilige Geest de zalving en het zegel is, is Hij ook het onderpand van onze erfenis (Efez. 1:14). Hij is er de zekere Borg voor dat alles wat God ons ook gegeven en beloofd heeft, ons eeuwig deel zal zijn.

Met de Heilige Geest als zegel zegt God als het ware tegen ons: U bent van Mij. Met de Heilige Geest als onderpand mogen wij zeggen: Het erfdeel is van ons.

Door het feit dat God ons de Heilige Geest ook als onderpand gegeven heeft, blijft Hij er als het ware Borg voor, ons in het bezit van de erfenis te brengen. Zo schrijft ook Petrus aan de ontvangers van zijn Brief, dat God “ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, in de hemelen bewaard voor u, die in de kracht van God door het geloof bewaard wordt tot de behoudenis” (1 Petrus 1:3-5).

In deze tijd waar we onze zwakheid zo diep voelen en ze zo vaak gezien wordt, neemt God onze zaak in Zijn machtige handen om ons door alles heen te brengen tot de inbezitneming van de heerlijke erfenis. We bezitten de verlossing van ons lichaam nog niet, maar wel het onderpand daarvan (2 Kor. 5:1-5). We hebben onze heerlijke erfenis nog niet, maar het onderpand hebben we al (Efez. 1:14). Tot op de inbezitneming van de erfenis zorgt Zijn trouw voor ons, dat we niet moe en mat worden. Zijn macht bewaart en beschermt ons voor de list en aanvallen van macht van de duisternis.

De Heilige Geest is ook onze Zaakwaarnemer.

Laten we ons nu bezighouden met de laatste gesprekken van de Heer met Zijn discipelen. Zijn dood en Zijn heengaan tot de Vader staat voor Zijn ziel. Hij wist alles wat over Hem zou komen en Hij was er zo van onder de indruk, dat Hij ontroerd werd in de geest (Joh. 13:21). Maar tegen Zijn discipelen spreekt Hij niet van Zijn verdriet. Tegen hen spreekt Hij van de zegeningen die ze zouden

ontvangen: van het Vaderhuis en van de liefde van de Vader. Hij troost hen: “Uw hart worde niet ontroerd. Ik zal de Vader vragen en Hij zal u een andere Zaakwaarnemer (Trooster) geven, opdat Hij bij u zij tot in eeuwigheid” (Joh. 14:15-27). Tot nu toe was Christus hun Zaakwaarnemer die hen geleid had en voor hen tussenbeide getreden was. Deze dienst oefende Hij tot op het laatste moment van Zijn tegenwoordigheid hier op aarde uit. Hoe zorgde Hij voor hen en bereidde Hij hen op Zijn heengaan voor. Hij troostte hen in hun droefheid, dat ze niet alleen zouden worden gelaten en op zichzelf zouden zijn aangewezen. Grotere dingen zouden hun ten deel vallen. Een andere Zaakwaarnemer zou tot hen komen, die in hen zou zijn en blijven. En Hij? Hij wilde in de hemel als Hogepriester voor hen tussenbeide treden en Zijn dienst als Zaakwaarnemer en Voorspraak bij de Vader voortzetten, zodat ze voortaan twee Zaakwaarnemers zouden hebben. Johannes schrijft: Wij hebben een Zaakwaarnemer (Voorspraak) bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige” (1 Joh. 2:1).*

Ons is nog meer ten deel gevallen dan de discipelen in die dagen. We hebben nu op aarde en in de hemel een Zaakwaarnemer. We hebben Beiden nodig, want we verkeren op beide plaatsen. We wandelen niet alleen op deze aarde, onze wandel is ook in de hemelen.

* NOOT: Het Griekse woord parakletos, in de Nederlandse Bijbels resp. door Trooster en Voorspraak vertaald, wordt in de Elberfelder Bibel door één woord, namelijk Sachwalter, weergegeven. Daarom was het voor het verband beter dit ook met één Nederlands woord te vertalen.

Voor de aarde hebben we een Zaakwaarnemer nodig, die ons als Leider en Leraar in de hele waarheid leidt, de Heilige Geest. Hij is het die ons het heerlijke bewustzijn ja van de liefde van God, geeft die “in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest” (Rom. 5:5). Onze weg kan door droefheid en diepte gaan, maar door Hem hebben we een kracht in ons hart, de kracht van de liefde van God, die ons in nieuweheid des levens doet wandelen. Hij sterkt ons naar de innerlijke mens, zodat we het vlees in de dood houden en Christus in ons hart woont en regeert.

Hij is het ook die in de gaven werkt die voor onze opbouw en groei nodig zijn, opdat we geen onmondigen meer zijn, heen en weer bewogen en rondgedreven door elke wind van leer (Efez. 4:14). Al de verschillende openbaringen van de gaven voor onze opbouw werkt één en dezelfde Geest (1 Kor. 12:11). Hij is als de knecht van Abraham die de bruid vergezelt door de woestijn tot op de heerlijke vereniging met de Bruidegom. Dit en nog veel meer behoort tot het werk van de Zaakwaarnemer in, en aan, en voor ons hier beneden.

Ook in de hemel hebben we een Zaakwaarnemer nodig. Door Jezus Christus zijn we nu al in staat ons leven in gemeenschap met de Vader te gaan, terwijl onze voeten nog op aarde wandelen. Hij bidt voor ons en geeft ons als Hoge priester barmhartigheid, genade en hulp om te overwinnen. Hij bewaart ons niet alleen en draagt ons door de moeilijkheden van de woestijn, maar leidt ons ook het heiligdom binnen, opdat we daar Zijn Heerlijkheid aanschouwen en de Vader onze aanbidding brengen (Hebr. 10:19-23). En nog meer. Als wij niet waakzaam zijn en bevlekking en zonde het leven van gemeenschap met de Vader verstoort, dan trekt Hij Zijn hand niet van ons, maar treedt bij de Vader voor ons tussenbeide als onze Voorspraak. We hoeven niet te zondigen, want we staan niet meer onder de heerschappij van de zonde, hoewel de zonde als natuur nog in ons is. Maar als we gezondigd hebben, dan treedt Hij, als de Rechtvaardige, voor, ons tussenbeide om ons door overtuiging, berouw en belijdenis weer terug te brengen in de gemeenschap met de Vader.

Zo hebben we een Zaakwaarnemer voor alles wat onze gang door de tijd betreft en een Zaakwaarnemer voor alles wat onze wandel in de hemelen, de heerlijke gemeenschap met de Vader betreft.

De liefde en zorg van God omringen ons. Zouden we er niet eens over nadenken wat God aan ons heeft gedaan? Hij geeft ons Zijn Zoon! Hij legt Hem in het stof des doods voor ons! (Psalm 22:16). Hij zendt de Heilige Geest als Zaakwaarnemer naar deze aarde en Christus is als Hogepriester en Voorspraak voor ons daar boven. Wat is er aan ons gedaan! Hoe kostbaar zijn we voor Hem.

En hoe weinig realiseren we ons deze liefde van God die ons zo volkomen aan alle kanten omgeeft. Ja, God is getrouw, door Wie we geroepen zijn tot de gemeenschap van Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heer (1 Kor. 1:9).

Het oog van de Heer zag deze volheid van zegen al van tevoren, toen Hij tegen de treurende discipelen zei: “Het is nuttig voor u dat Ik wegga”. Toen konden ze het nog niet verdragen, want de Zaakwaarnemer was nog niet gekomen.

Ze stonden in de duisternis van dat uur en het geweld van de gebeurtenissen waar ze doorheen moesten gaan. Want wij kunnen ons nauwelijks voorstellen wat het voor hen betekend moet hebben dat Hij, op Wie hun geloof rustte, door de handen van zondaars werd gekruisigd en stierf. Toen kwam de heerlijke verandering op die opstandingsdag, toen God de grote Herder van de schapen terugbracht en de verstrooide schapen om de Opgestane verzameld werden. Wonderbaar moeten die veertig dagen geweest zijn, waarin Hij door hen gezien werd en “toen Hij met hen vergaderd was” (Hand. 1:4). En toch niet wonderbaarder dan Hem nu in ons midden te hebben. Met hen was Hij vergaderd als de Opgestane; met ons is Hij vergaderd als de Verheerlijkte, die in het midden van de gemeente als de Eerstgeborene onder vele broeders de lofzang van de Vader aanheft (Hebr. 2:12).

Toen kwam hun laatste samenzijn met de Opgestane. Ze zagen Hem ten hemel varen en hun ogen keken Hem na. Wat hadden ze nu nog met deze wereld en haar dingen te doen, die Hij verlaten had? Ze gingen naar de bovenzaal, als afgezonderden van die wereld. Terwijl ze in het gebed volhardden, wachtten ze volgens Zijn woord op de belofte van de Heilige Geest.

De Heilige Geest die in ons woont (5)

HET PINKSTERGEBEUREN

In de reeks van de joodse feesten is Pinksteren het feest der weken. Het volgde op het feest van de eerstelingsgarve, het Paasfeest, na verloop van zeven volle weken, op de vijftigste dag. Laten we de Schrift ter hand nemen en het begin van de Handelingen overdenken, om te zien wat er eigenlijk op de Pinksterdag gebeurde.

De hoofdinhoud van de eerste twee hoofdstukken van de Handelingen is als volgt: De Heer verlaat de aarde en vaart ten hemel - de Heilige Geest verlaat de hemel en daalt neer op aarde.

Laten we onze aandacht allereerst vestigen op de gelovigen, die op de Pinksterdag op één plaats bijeen waren. Er wordt ons gezegd, dat er vroeg in de morgen plotseling een geluid uit de hemel kwam en het hele huis vulde, waar zij zaten. Alle personen in het huis werden dus als een geheel gedoopt in de Heilige Geest die het huis vulde. Het valt te vergelijken met water dat een schip binnendringt zodat allen, die daarin zijn, in het water dat het schip binnendringt begraven worden. Het moet een wonderbaar ogenblik voor de discipelen geweest zijn, toen ze zich plotseling als een geheel in overeenstemming met het woord van de Heer in de Heilige Geest ondergedompeld - gedoopt zagen.

Zoals in de waterdoop de dopeling in het water wordt ondergedompeld, zo vond hier in dit uur de doop met de Heilige Geest van het geheel van de gelovigen plaats, opdat ze in nieuwheid, tot één lichaam verenigd, tevoorschijn kwamen. Paulus schrijft daarover: “Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt” (1 Kor. 12:13).

Toen gebeurde er iets anders. Plotseling werd er een heel nieuw verschijnsel aan hen gezien. We lezen: “Er vertoonden zich aan heen verdeelde tongen als van vuur en zij zetten zich op ieder van hen”. Iedere enkeling ontving persoonlijk de Heilige Geest. In de gedaante van verdeelde tongen zette Hij Zich op ieder van hen, om voor altijd in hen te blijven wonen.

Laten we nog eens letten op het verschil: in vers 1 en 2 staat het geheel van de gelovigen op de voorgrond: “allen bijeen”. De enkeling wordt niet genoemd. In het derde vers daarentegen treden de afzonderlijke personen op de voorgrond. De eerste gebeurtenis de doop, werd aan de gelovigen als een geheel voltrokken. De tweede gebeurtenis, de gave van de Heilige Geest, viel alle gelovigen afzonderlijk, persoonlijk ten deel.

In verbinding met de tweede gebeurtenis bericht vers 4 ons van een geweldige uitwerking van de Heilige Geest in de vaten waarin Hij woning gemaakt had: ze werden: vervuld met de Heilige Geest. Dit vervuld worden met de Heilige Geest voltrok zich later herhaaldelijk bij de enkelingen. Het is met onze verantwoordelijkheid verbonden. We kunnen vermaand worden: “wordt vervuld

met de Geest” (Efez. 5). Daarentegen vinden we in de Schrift nooit een herhaling van de doop met de Heilige Geest, ook niet van de gave van de Heilige Geest. Eénmaal vond de doop met de Heilige Geest van het geheel van de gelovigen plaats, waardoor ze tot één lichaam gevormd werden, dat groeit tot op de komst van de Heer. Eén keer ontvangt elke gelovige persoonlijk de Heilige Geest als zegel en onderpand tot de dag van de verlossing. Het vervuld worden met de Heilige Geest vond daarentegen herhaaldelijk bij dezelfde personen plaats.

We vinden dus in de eerste verzen van Hand. 2 twee gebeurtenissen die op hetzelfde ogenblik plaatsvonden. De ene had betrekking op het geheel, de andere op de afzonderlijke personen:

I. Het huis werd vervuld door de Heilige Geest, en allen werden als een geheel “door één Geest tot één lichaam gedoopt” (1 Kor. 12:13).

II. Elke afzonderlijke persoon ontving de Heilige Geest: niet in gedaante van een duif zoals bij de Heer, maar in een tong als van vuur.

Deze twee gebeurtenissen waren de vervullingen van twee beloften:

1) dat ze met de Heilige Geest gedoopt zouden worden,

2) dat ze de gave van de Heilige Geest ontvangen zouden, die bij hen en in hen zou blijven. Deze beide beloften werden in de vroege morgen van de Pinksterdag vervuld.

Het is belangrijk erop te letten dat de doop met en de gave van de Heilige Geest niet één en dezelfde zaak is. Beide gebeurtenissen vonden wel op hetzelfde ogenblik op de Pinksterdag plaats, maar ze mogen niet met elkaar verwisseld worden. We moeten er onderscheid tussen maken, zoals we onderscheid maken tussen de zalving, de verzegeling en het ontvangen van de Heilige Geest als onderpand, hoewel die voorrechten ons ook tegelijk met de gave van de Heilige Geest ten deel vallen.

Doordat men geen onderscheid maakte tussen deze beide dingen is al veel verwarring ontstaan en zijn veel onschriftuurlijke meningen veroorzaakt. Als wij van “zenden, geven, ontvangen” beogen te spreken, zouden we het niet in ons hoofd halen voor deze dingen het woord “doop” te gebruiken. Wij drukken ons over dat wat we bedoelen logisch uit en waarlijk, God doet dat niet minder. Als God van “dopen” spreekt, bedoelt Hij ook dopen; en als Hij van het “zenden, geven en ontvangen” van de Heilige Geest spreekt, dan bedoelt Hij dat wat Hij zegt. De Schrift is goddelijk nauwkeurig. Daarom moeten we zulke woorden die een totaal verschillende betekenis hebben, niet behandelen alsof het synoniemen zijn. Als we ze verwisselen dan moeten we wel in de war raken.

Sommige lezers mag het onderscheid tussen “doop” met en “gave” van de Heilige Geest bij de gebeurtenis op de Pinksterdag misschien een ogenblik vreemd toeschijnen. Maar we kunnen er zeker van zijn dat de Heer zegt wat Hij bedoelt en bedoelt wat Hij zegt. De belofte van de Vader die het geven, komen en ontvangen van de Heilige Geest omvat, en de doop met de Heilige Geest zijn nooit één en dezelfde zaak. De Schrift maakt er verschil tussen.

Bij een gave hoort een gever; bij het komen een persoon; bij het ontvangen een ontvanger; bij het dopen een doper. De Schrift onderscheidt dit alles heel nauwkeurig. Als ze van de gave van de Heilige Geest spreekt dan zegt ze ons dat de Gever zowel de Vader als ook de Zoon is (Joh. 14:16; 15:26; Hand. 11:17). Maar als ze van de doop met de Heilige Geest spreekt, dan noemt ze alleen de Heer als de Doper (Matth. 3:11; Markus 1:8; Luk. 3:16; Joh. 1:33).

De Schrift zegt nooit dat de Vader dit ook doet en nog veel minder de Heilige Geest Zelf. Velen bidden gedachteloos door de Heilige Geest gedoopt te mogen worden, alsof de Heilige Geest met de Heilige Geest zou dopen.

Als we er verder op letten dat de Heer tegen Zijn discipelen zei, dat ze zich niet van Jeruzalem moesten verwijderen, totdat Hij hun de belofte van de Vader gezonden zou hebben, dan zien we daaruit dat hun dit in Jeruzalem ten deel moet vallen. Evenzo zei de Heer van de doop, dat ze “niet vele dagen na dezen” met de Heilige Geest gedoopt zouden worden. Deze woorden zeggen ons duidelijk dat de Heer de Pinksterdag al voor ogen had, waarop het neerkomen van de Heilige Geest, de doop met de Heilige Geest en het ontvangen van de Heilige Geest zouden plaatsvinden.

Ligt het niet voor de hand om het verslag van de Pinksterdag oplettend te bezien, om te onderzoeken hoe deze grote, betekenisvolle en toch zo totaal verschillende gebeurtenissen ten uitvoer

gebracht werden? Zou niets daarvan in het verslag neergelegd zijn? Het is niet moeilijk om deze dingen in het goddelijke verslag van de Pinksterdag duidelijk te onderscheiden.

Als deze verschillende gebeurtenissen niet op de Pinksterdag plaatsvonden, wanneer vonden ze dan plaats? Na de Pinksterdag wordt hiervan als van plaatsgevonden feiten melding gemaakt. Paulus schrijft: “Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt” (1 Kor. 12:13). Hij herinnert de gelovigen eraan dat ze de Heilige Geest hebben ontvangen en in zich hebben wonen.

DE DOOP MET DE HEILIGE GEEST

De Schrift spreekt heel weinig over de doop met de Heilige Geest. Behalve Hand. 2 waar we het historische verslag van deze wonderbare gebeurtenis vinden, dat we al overdacht hebben, hebben we alleen nog zeven plaatsen in de Heilige Schrift waarin de doop met de Heilige Geest vermeld wordt.

In drie plaatsen, Matth. 3:11; Markus 1:8 en Luk. 3:16, vinden we het getuigenis van Johannes de Doper, die profetisch aankondigt dat Hij die na hem komt, de Heer Jezus, zou dopen met de Heilige Geest en met vuur.

In de vierde plaats, Joh. 1:33, bericht hij van een openbaring die hem over de Persoon van de Heer gedaan werd: “Op wie gij de Geest zult zien neerdalen en op Hem blijven, die is het die met de Heilige Geest doopt”.

De vijfde plaats is Hand. 1:5. Hier is het de Heer Zelf, die Zijn discipelen wijst op de doop met de Heilige Geest en hun zegt, dat deze gebeurtenis “niet vele dagen na dezen” zou plaatsvinden.

De zesde plaats is Hand. 11:16. Daar ziet Petrus terug op de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag. Hij zegt: “En ik herinnerde mij het woord van de Heer, hoe Hij zei: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden”.

De zevende en laatste plaats, 1 Kor. 12:13, onderwijst ons, wat er in de doop met de Heilige Geest plaatsvond, namelijk de vorming van het lichaam van Christus op aarde. “Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt”.

Zes plaatsen wijzen dus op het Pinkstergebeuren, terwijl één plaats ons de inwendige kant, het wezen van de doop toont. Johannes de Doper was de eerste die de doop aankondigde. De Heer en Petrus wijzen. op de Pinksterdag waarop hij plaatsvond. Paulus onderwijst ons dat alle gelovigen zijn ingesloten in deze doop die de vorming van het lichaam van Christus is.

Meer zegt de Schrift ons niet over de doop met de Heilige Geest. Hebben we de grootheid van deze wonderbare gebeurtenis begrepen? Door de doop met de Heilige Geest werd iets totaal nieuws op aarde opgericht. De bouw, waarvan de Heer had gezegd: “Op deze Rots zal Ik Mijn gemeente bouwen” (Matt. 16:18), begon daarmee. Het “ene lichaam” werd gevormd dat groeit en dat elk lid omsluit tot op de komst van de Heer.

Vanaf dit uur hield de kleine groep van gelovigen in Jeruzalem op, een groep van afzonderlijke gelovigen te vormen. Van nu aan waren ze onlosmakelijk tot “één lichaam” samengevoegd en onscheidbaar met het hemelse Hoofd verbonden. Dat was iets heel anders dan het samenzijn van een aantal gelovigen. Ze vormden nu één lichaam!

Toen het wonderbare geluid uit de hemel het huis vervulde, werden ze tot deze nooit eerder gekende eenheid gedoopt, die geen kracht of macht ooit teniet kan doen. De Heer zegt ervan: “De poorten van de hades zullen haar niet overweldigen” (Matth. 16:18). De vijand mag door zonde en scheuringen (Hand. 5; 1 Kor. 3) deze eenheid proberen te vernietigen, en het mag hem gelukt zijn het uiterlijke beeld van de eenheid te verwoesten, maar de eenheid zelf, die daar door de doop met de Heilige Geest gevormd werd, is onverwoestbaar. Ze is een feit dat nooit tenietgedaan kan worden.

Nooit tevoren bestond er zoiets in de wereld. Henoach, Noach, Abraham, Mozes, David waren gelovigen die met God wandelden, maar ze waren alleenstaande mannen. van geloof; nooit waren ze tot een lichaam, tot een eenheid samengevoegd, nooit als het lichaam van Christus met het hemelse Hoofd verbonden. Zo'n gedachte was hun helemaal vreemd en kon ook nooit in het hart van een mens opkomen, maar in het hart van God was deze gedachte al voor de grondlegging van de wereld.

Al in Adam en Eva legde God dit plan dat in Zijn hart verborgen was, als een verborgenheid neer. Hier doelt Paulus op, als hij aan de Efeziërs schrijft: “Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg dit met het oog op Christus en de gemeente” (Gen. 2:24; Efez. 5:32). Verder lezen we in Gen. 5:1, 2: “Ten dage als God de mens schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods. Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende ze, en noemde hun naam Mens, ben dage als zij geschapen werden”. De zelfstandigheid van Eva ging op in de eenheid met haar man.

In zijn onderwijs over de gemeente van de Heer wijst Paulus op het menselijk lichaam en zegt: “Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam zijn, zo ook de Christus” (1 Kor. 12:12). Wij zouden hebben gezegd: zo ook de gemeente. Maar God zegt van de gemeente: “zo ook de Christus”. Kan de eenheid van de gelovigen onderling en met Christus nauwer, onlosmakelijker uitgedrukt worden als door dit woord? De gemeente wordt genoemd met de Naam van Hem uit Wie ze ontstaan is. Zoals de naam van de vrouw in de naam van de man opgaat, zoals Hij hun naam “Mens” noemde, zo verbindt de Schrift de gemeente met Christus, in de ene naam: de Christus. De apostel geeft daarvoor de volgende reden: “Want ook wij allen gijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en wij allen zijn met één Geest gedrenkt” (vers 13).

Als de Schrift ons in de doop met de Heilige Geest het “éne lichaam”, de éne gemeente - Zijn gemeente - voor ogen stelt, die daar begon, waarom kennen we dan nu zoveel verschillende christelijke kerken en waar komen ze vandaan? Waarom hoort het ene lid van het lichaam bij deze kerk en het andere bij die kerk? Zijn we niet allemaal door één Geest tot één lichaam gedoopt? Waarom verwerklijken we deze waarheid zo weinig? De Schrift kent geen ander lidmaatschap dan dat van het lichaam van Christus (1 Kor. 12:18). Zulke vragen onderzoeken ons hart, in hoever we aan de kant van de Heer en van Zijn Woord staan. Als we de weg van de waarheid willen bewandelen, dan wacht ons een zware en smartelijke strijd. Maar het is beter in overeenstemming met het Woord van God te zijn, dan verbonden te zijn met dingen die niet volgens het Woord van God zijn. Als ik door Gods genade een lid van het lichaam van Christus ben, dan ben ik als zodanig verbonden met alle leden van Zijn lichaam, zowel in deze stad, in dit land, als in de hele wereld.

Anderzijds heft de kostbare waarheid van de eenheid van het lichaam van Christus onze verantwoordelijkheid onszelf te onttrekken aan ongerechtigheid (2 Tim. 2:19) niet op. In het beeld van de gemeente als het éne lichaam toont de Schrift ons o.a. de eenheid van de leden en dat we uitsluitend daar bij horen. Ze spreekt ook van de gemeente als het huis van God, het huis van de God die “niet een God van verwarring is” (1 Kor. 14:33). In Zijn huis heerst orde en tucht: geen regelingen die in overeenstemming zijn met menselijke inrichtingen, maar regelingen die Hij gegeven heeft. We zijn er zowel verantwoordelijk voor, voor de onverbreekelijke eenheid van het lichaam op te bomen, als ook Zijn voorschriften op te volgen.

Of en in hoever de gelovigen op de Pinksterdag begrepen hebben, dat de Heer door de doop met de Heilige Geest het éne lichaam, Zijn gemeente, had opgericht, weten we niet. Het wezen van het éne lichaam, één hart en één ziel, werd in hun midden door de inwonende Geest gewerkt en gezien. De uitgestrektheid van de doop met de Heilige Geest, dat hij zich ook tot de gelovigen uit de volken, die nog ver waren, zou uitstrekken, ja die al mee omsloot, konden ze op dat tijdstip noch begrijpen noch vermoeden.

Een aanduiding daarvan kon men al in het Israëlitische Pinksterfeest vinden. Op deze Pinksterdag moesten er twee beweegbroden voor God gebracht worden. Deze twee broden kunnen gezien worden als een beeld van de Israëlieten en van de volken, waarvan Paulus zegt: “Hij heeft beiden één gemaakt en de scheidsmuur van de omheining weggebroken” (Efez. 2:14). Deze éénmaking van de twee broden vond op de Nieuwtestamentische Pinksterdag plaats: “Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt”.

Dat die gelovigen uit het jodendom dit noch begrepen, noch vermoedden, zien wij uit de verbazing, toen de gave van de Heilige Geest ook op de volken werd uitgestort en de Heilige Geest op dezen viel, zoals ook op hen in het begin (Hand. 10:45).

Het was niet zo dat het Pinkstergebeuren zich in het huis van Cornelius had herhaald, maar ze erkenden dat de gave van de Heilige Geest ook op de volken was uitgestort: “want zij hoorden hen

spreken in talen. en God grootmaken” (Hand. 10:45, 46). Deze werkingen van de Heilige Geest in de eerstelingen uit de volken moeten zo geleken hebben op die van de Pinksterdag, dat Petrus duidelijk het verband zag met de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag. Zodat hij aan het woord van de Heer moest denken: “Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden” (Hand. 1:5; 11:16). Door deze bijzondere overeenstemming tussen de werkingen van de Heilige Geest bracht de Heer Petrus en de gelovigen uit Israël stap voor stap tot de erkenning, dat ook de volken mee ingesloten waren in het lichaam dat door de doop met de Heilige Geest gevormd was.

De Heilige Geest die in ons woont (6)

Het “vallen” en “uitstorten” van de Heilige Geest

Omdat in Hand. 10 van een “vallen” en “uitstorten” van de Heilige Geest wordt gesproken, hebben sommigen aangenomen dat Cornelius en die bij hem waren een nieuwe doop met de Heilige Geest ontvingen en hetzelfde gebeuren als op die Pinksterdag zich weer herhaald zou hebben. De Schrift zegt dat niet. We zien wel dat God bij deze eerstelingen uit de volken op een bijzondere manier de verbinding met de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag naar voren bracht. Maar de Schrift spreekt nooit weer van een doop met de Heilige Geest. Voortaan spreekt ze alleen van de gave van de Heilige Geest, waardoor alle gelovigen worden toegevoegd aan de familie van God die eenmaal op de Pinksterdag is gegrond en sindsdien groeit.

Maar laten we wat dieper ingaan op de woorden “vallen” en “uitstorten”. Het is allereerst opmerkelijk dat we deze woorden alleen tijdens de ontwikkeling van de gemeente vinden, totdat haar samenstelling uit gelovigen van Israël en van de volken was bereikt. Ook daar worden deze woorden alleen op de eerstelingen uit de Israëlieten (Hand. 11:15), de Samaritanen en de volken toegepast. God gebruikte heel bijzondere wegen om de discipelen in het plan van Zijn gemeente in te leiden.

Op de Pinksterdag had God laten verkondigen dat de belofte van de Heilige Geest niet alleen voor de kinderen van Israël was, maar ook voor allen die nog veraf waren, zo velen de Heer, onze God, er toe roepen zou (Hand. 2:39).

Toen God nu op een buitengewone manier de eerstelingen van hen, die veraf waren, er toe riep, deed Hij dat onder dergelijke begeleidende verschijnselen, als men in het begin, op de Pinksterdag, had gezien. We zien dit uit de woorden: “die de Heilige Geest ontvangen hebben evenals ook wij” (Hand. 10:47). Verder: “De Heilige Geest viel “op” hen, evenals ook “op” ons in het begin” (Hand. 11:15). Hiermee worden we verwezen naar Hand. 2:3, 4, toen de Heilige Geest zich op iedere enkeling zette en ze in talen begonnen te spreken.

Door deze buitengewone, alleen hier gevonden gebeurtenissen moest Petrus tot de erkenning gebracht worden, dat ook de volken mee ingesloten waren in het lichaam dat op de Pinksterdag door de doop met de Heilige Geest gevormd was. Paulus drukt het later met deze woorden uit, dat allen, hetzij Joden hetzij Grieken, door één Geest tot één lichaam gedoopt zijn.

De plaatsen waarin we het woord “vallen” van de Heilige Geest vinden, zijn: Hand. 8:16; 10:44; 11:15. Van het uitstorten van de Heilige Geest wordt gesproken in Hand. 2:17, 33; 10:45. Paulus past het woord nog een keer algemeen op alle gelovigen toe in Titus 3:6.

Met deze woorden is absoluut niet gezegd dat het vallen of uitstorten van de Heilige Geest als zodanig ook uiterlijk waarneembaar geweest moet zijn. We lezen bijvoorbeeld: “Vrees viel op hen allen” (Hand. 19:17). Daarmee is natuurlijk niet gezegd dat men het vallen van de vrees uiterlijk waarnam. Evenzo is het met het woord “uitstorten”. Het zelfde woord dat in Joël 2:28 en Hand. 2:17, 33 voor “Geest uitstorten” - uitgieten - wordt gebruikt, vinden we ook in Ps. 42:5; 62:9; 69:25. Daar wordt het voor “ziel uitstorten” en “gramschap uitstorten” gebruikt, waarmee geen uiterlijk zien kan worden verbonden.

Deze woorden drukken meer het plotselinge en verrassende uit dan een uiterlijke Waarneming van het vallen van de Heilige Geest. De verzen 44-46 van Hand. 10 bevestigen dat. Petrus had maar weinig gezegd, toen hij plotseling werd onderbroken; en met verbazing worden ze gewaar dat de

volken de Heilige Geest hadden ontvangen, want ze hoorden hen in talen spreken en God grootmaken. De uitwerkingen bewezen dat ze de Heilige Geest ontvangen hadden. Ze zagen een zekere voortzetting van wat op de Pinksterdag was gebeurd en wat ze zelf hadden ondervonden.

Met deze eerstelingen uit de volken had de gemeente haar grootte als een samenstel van gelovigen uit Israël en uit de volken bereikt. Weliswaar vinden we in de Schrift verder nog het spreken in talen en het prijzen van God als werkingen van de Heilige Geest, maar van nu aan nooit meer in verbinding met het vallen of uitstorten van de Heilige Geest.

Verschillende opvattingen over de doop met de Heilige Geest

Over de doop met de Heilige Geest bestaan tegenwoordig veel opvattingen en we hebben genade nodig om niet verder te gaan dan wat de Schrift zegt. Men zegt vaak dat door die doop met de Heilige Geest een werk in de gelovigen plaatsvindt en dat daarom ieder zich naar de doop met de Heilige Geest moet uitstrekken. En dat in de doop ieder een bepaald deel van de Geest ontvangt waarin hij gedoopt wordt.

Als we ons aan de Schrift houden, dan vinden we niets van die aard, dat door de doop een werk in ons zou plaatshebben. Het gaat bij de doop niet om een werk in ons, maar om een werk aan en met ons. Door de doop met de Heilige Geest kwam een werk met de gelovigen tot stand: ze werden allen tot één lichaam verbonden.

Het zich uitstrekken naar de doop met die Heilige Geest is gegrond op de gedachte, dat deze doop tegenwoordig nog zou plaatsvinden en de afzonderlijke personen ten deel zou vallen. Maar de Schrift - en dat is heel opmerkelijk - kent geen doop met de Heilige Geest die aan afzonderlijke personen voltrokken wordt. De doop met de Heilige Geest vond volgens de woorden van de Heer op de Pinksterdag in Jeruzalem plaats en werd in tegenstelling tot de waterdoop, niet aan de afzonderlijke personen voltrokken, maar aan de gelovigen in hun totaliteit.

Hij werd niet zoals de waterdoop, nu hier en dan daar bij de enkeling uitgevoerd, maar hij was een handeling van de Heer die voor één keer aan allen te zamen voltrokken werd. Hij was het werk van de Heer, waarmee Hij Zijn gemeente oprichtte. Dit werk vond maar éénmaal plaats en allen die de Heilige Geest ontvangen zijn in dat werk ingesloten: "Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt" (1 Kor. 12:13).

De Schrift spreekt nergens van verdere dopen met de Heilige Geest, alsof die vaker zouden kunnen plaatsvinden. Kunnen we nog eens tot één lichaam gedoopt worden? Een bouwmeester die meer dan éénmaal met zijn bouwwerk begint is geen goede bouwmeester. Kan het lichaam van Christus nog eens opnieuw beginnen? Nooit! Door de doop met de Heilige Geest op de Pinksterdag vond de vereniging van leden tot het éne lichaam, het lichaam van Christus, plaats. De Schrift spreekt nergens van een herhaling daarvan. Weliswaar openbaarde de Heer in de begin- en ontwikkelingsperiode door bijzondere gebeurtenissen zijn uitgestrektheid en betekenis, zoals we al bij Cornelius hebben gezien maar nergens vinden we een herhaling. Elke gelovige die het zegel van de Heilige Geest ontvangt, is toegevoegd aan het éne lichaam dat op de Pinksterdag zijn begin had. Een kind dat geboren wordt, komt in een gezin dat al eerder werd gegrond. Maar het gezin wordt niet opnieuw gegrond voor elk kind dat geboren wordt. Allen zijn mee ingesloten in de éénmaal voltrokken handeling waarbij het gezin werd gesticht. Zo vindt er ook geen nieuwe doop met de Heilige Geest voor iedere enkeling plaats, maar zijn allen door de gave van de Heilige Geest mee ingesloten in deze eenmaal voltrokken doop waardoor de hemelse familie werd gegrond. Paulus kon zelfs aan de Korinthiërs die vleselijk wandelden, schrijven dat ze door één Geest tot één lichaam gedoopt waren. Dat was het deel van allen en niet alleen van enkele, naar menselijke mening gevorderde, gelovigen.

Nog een woord over het ontvangen in de doop. Waar het woord doop in de Schrift ook wordt gebruikt, nergens vinden we daarmee de gedachte verbonden dat de dopeling iets van dat, waarmee hij gedoopt wordt, ten deel valt. Hij ontvangt niets van de Geest omdat hij in de Geest wordt gedoopt, of van het water omdat hij in het water wordt gedoopt. Het volk Israël ontving niets van de wolk of van de zee, waarin het gedoopt werd. De gedachte die de Schrift met de doop verbindt, is niet dat men iets ontvangt, maar meer dat men ergens mee verbonden is en dat men het ene terrein verlaat en overgaat naar het andere. De kinderen Israëls werden in die wolk en in de zee gedoopt. Er viel

hun niets van de wolk en van de zee ten deel, maar het was het uitgaan uit de oude verbinding en het ingaan in een nieuwe. Door de doop in de wolk en in de zee werden ze in de wolk verbonden met de heerlijkheid en de tegenwoordigheid van God, terwijl de zee hen scheidde van Egypte. Zo betraden ze de woestijn. In die waterdoop valt ons niets van het water ten deel, maar omdat we “met Hem één gemaakt” zijn (Rom. 6:4, 5) is hij voor ons het verlaten van het hele levensterrein van de oude mens en het ingaan in de levenskring van die nieuwe mens. Hij is als het ware het scheidingssteken tussen twee mensen, de oude en de nieuwe, en hun twee levenskringen, de aardse en de hemelse. Zo is het ook bij de doop met de Heilige Geest. We ontvangen daardoor niets van de Heilige Geest. Hij is het uitgaan uit de vroegere toestand en de inlijving in het éne lichaam, in de gemeente van Jezus Christus.

De opvatting dat het spreken in talen een kenmerk is van het gedoopt zijn met de Heilige Geest, berust op een foutieve gevolgtrekking. De Korinthiërs, aan wie Paulus schreef dat ze allen met de Heilige Geest gedoopt waren, spraken absoluut niet allemaal in talen (1 Kor. 12:29, 30). De Schrift leert ons noch dat de afzonderlijke gelovige met de Heilige Geest gedoopt wordt, noch dat op deze doop het spreken in talen moet volgen. Zelfs op de Pinksterdag vinden we het spreken van talen niet in verbinding met de doop, maar met het vervuld worden met de Heilige Geest. Maar zelfs voor het vervuld zijn met de Heilige Geest is het spreken in talen geen kenteken. Toen er later velen gelovig werden en met de Heilige Geest vervuld werden (Hand. 4:31), vinden we niet dat ze in talen spraken. Ook toen Paulus met de Heilige Geest werd vervuld (Hand. 9: 17), vinden we niet dat hij in talen sprak, maar wel wordt ons iets gezegd van de vrijmoedigheid van zijn getuigenis.

In die dagen, toen het spreken in talen nog aanwezig was in de gemeente, droeg deze gave zo merkbaar duidelijk het stempel van de Heilige Geest, dat er absoluut geen twijfel kon bestaan aan de echtheid ervan, terwijl het zogenaamde spreken in talen van onze dagen daarvan dikwijls geen enkel bewijs kan leveren. In veel gevallen waren de vertegenwoordigers daarvan zelfs genooddaakt zelf de onechtheid van de “tongen” toe te geven.

Wie uit de Schrift heeft leren inzien dat de Heer door de doop met de Heilige Geest de vereniging van die Zijnen tot het éne lichaam voltrokken heeft, voor hem zijn al deze vragen over Pinksteren geen moeilijkheden meer. Inderdaad weten we dat de beloften die God door de mond van Joël aan Israël heeft gegeven, op een latere dag nog volledig vervuld zullen worden. Maar in de tegenwoordige bededing moeten we geen herhaling van het Pinkstergebeuren verwachten.

Nu nog een woord over de verdeelde tongen als van vuur. Velen hebben in deze woorden de doop met vuur gezien die door Johannes de Doper was aangekondigd. Ze waren van mening dat de gelovige door de doop met vuur op een geheimzinnige manier een bijzondere voorbereiding en toerusting voor de dienst ontving, en dat de oude natuur en de in ons wonende zonde daardoor werd verteerd.

Als men zulke opvattingen aan de Schrift toetst, dan moet men vaststellen dat de Schrift zoiets niet leert en ook niet het geringste houvast geeft het Pinkstergebeuren als een vuurdoop te beschouwen.

Het feit dat noch de Heer noch de apostelen ooit een woord van de doop met vuur spreken, zou ons iets moeten zeggen. Alleen toen Johannes de Doper zijn boodschap aan Israël bracht, sprak hij van de doop met vuur: “Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur” (Matth. 3:11; Luk. 3: 16).

Toen de Heer na Zijn opstanding tegen Zijn discipelen over de doop van Johannes sprak, zou het voor de hand hebben gelegen hun te zeggen: Gij zult met de Heilige Geest en met vuur gedoopt worden. Maar Hij zegt alleen: “Gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden” (Hand. 1:5). Zo ook Petrus. Wanneer hij in Hand. 11:16 naar dit woord verwijst, laat ook hij de woorden “en met vuur” ontbreken.

Als noch de Heer noch de apostelen de doop met de Heilige Geest in verbinding brengen met de doop met vuur, welk recht hebben wij dan dit te doen? Dit zou al voldoende moeten zijn deze beide dingen niet als iets gelijkbetekenends te beschouwen. De doop met de Heilige Geest en de doop met vuur zijn twee heel verschillende gebeurtenissen, en absoluut geen twee uitdrukkingen voor één zaak. De doop met de Heilige Geest is op de Pinksterdag in vervulling gegaan, de doop met vuur is nog toekomstig. Hij stelt voor het vuur van het oordeel dat zal komen over hen die de genade verwerpen.

Voordat we de woorden van Johannes de Doper in hun samenhang bezien, willen we ons door de Schrift laten zeggen waarom Johannes doopte. Hij predikte bekering en doopte met de doop der bekering met het doel dat Israël zijn Messias zou erkennen en aannemen (Joh. 1:31).

In Matth. 3:11, 12 en Luk. 3:15-18 wijst Johannes, terwijl hij zijn eigen doop als uitgangspunt neemt, op de dopen, waarmee Hij die na hem kwam zou dopen. De doop van Johannes was niet iets dat geen betekenis voor de mensen had; hij stond in verbinding met de dopen waarmee Hij die na hem kwam zou dopen. Het hing van de aanvaarding of verwerping van zijn doop af, met welke doop ze door Hem gedoopt zouden worden: hetzij met de Heilige Geest tot hun zegen hetzij met vuur tot hun oordeel. Degenen die zich lieten dopen rechtvaardigden God in Zijn eis van bekering, en zij die zich niet lieten dopen hebben de raad van Gods genade voor zichzelf verijdeld en het oordeel over zich gebracht (Luk. 7:29, 30). Met de aanname of de verwerping van zijn doop hing de aanname of de verwerping van Christus samen. De ene groep was tarwe en de andere groep was kaf. De bedoeling van Johannes met de vuurdoop wordt door hemzelf in het verband uiteengezet: “Het kaf zal Hij met onuitblusbaar vuur verbranden” (Matt. 3:12).

Paulus zegt dat de Heer Jezus van de Hemel zal komen “met de engelen van Zijn kracht, in vlam-mend vuur, als hij vergelding brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Heer Jezus Christus niet gehoorzamen. Zij zullen tot straf lijden het eeuwig verderf” (2 Thess. 1:7-9).

Ook nu nog hebben allen die in bekering en geloof de Heer hebben aangenomen, deel aan de op de Pinksterdag voltrokken doop met die Heilige Geest. Maar voor hen die het goddelijke getuigenis verwerpen, blijft alleen de doop met vuur over.

Johannes zag deze beide dopen profetisch al van tevoren en hij verklaarde met nadruk dat Hij, die ze zou uitvoeren, al midden onder hen stond (Joh. 1:26). De lange periode die tussen deze twee dopen ligt mocht voor de ogen van Johannes de Doper verborgen zijn, evenals het voor de profeten van het oude verbond verborgen was dat het jaar des heils en de dag der wraak door een lange periode gescheiden zouden zijn en een eerste en tweede komst van Christus in zich zouden sluiten. Ze hadden geen enkel vermoeden van deze tussenliggende periode en nog minder van het feit dat in die tijd het heerlijke plan van God - het bijeenbrengen van Zijn gemeente - tot uitvoering zou komen.

Jesaja schreef: “De Geest des Heren HEREN is op Mij; Hij heeft Mij gezonden om uit te roeien het jaar van het welbehagen des HEREN, en de dag der wraak van onze God” (Jes. 61:1, 2). Wat wist Jesaja toen van het feit dat tussen dit jaar van welbehagen en die dag van wraak, die door het woordje “en” niet elkaar zijn verbanden, een tussentijd van meer dan tweeduizend jaar zou liggen?

In Nazareth sloeg de Heer met opzet deze plaats, die Hij verklaren wilde, op. Hij trok een scheiding tussen deze twee door het woordje “en” zo nauw met elkaar verbonden gebeurtenissen. Hij las het vers voor, maar alleen tot en met de woorden: “om te prediken het aangename jaar van de Heer”. Daarop rolde Hij het boek op en verklaarde dat deze woorden, zover als Hij ze had voorgelezen en zij ze met hun oren hadden gehoord, vervuld waren (Luk. 4:21). Met opzet, wel overlegd, hield Hij op met lezen en rolde het boek op vóór de nazin: “en de dag der wraak van onze God”. Deze dag ligt zoals de door Johannes aangekondigde doop met vuur nog in de toekomst. Wanneer de Heer het boek dat met zeven zegels verzegeld is in Zijn hand zal nemen, dan zal deze dag van de toorn beginnen (Openb. 5:1-7; 6:1).

Lukas 4:16-21 is een heel opmerkelijk gedeelte. Jezus neemt het opgerolde boek, ontrolt het en maakt het aanbreken van het aangename jaar van de Heer bekend. Daarop rolt Hij het boek op en geeft het weer aan de dienaar. Daarna gaat Hij zitten en de ogen van allen in de synagoge richten zich, op Hem. Er ligt een diepe betekenis in dit gedeelte. Hij is het die de Schriften opent, en Hij is het die de dag van de genade aankondigt en woorden van genade begint te spreken, zodat de mensen zich verwonderen. Dit boek met de geopende dag van de genade legt Hij in de hand van de dienaar.

Zien we in dat we in Zijn Persoon de sleutel hebben voor het begrijpen van de Schrift? Hebben we het begrepen dat we in de dag van de genade leven? Zien we onszelf als dienaars, in de handen van wie Hij het boek met de geopende dag van de genade gelegd heeft? Wat betekent het voor ons dat Hij aan de rechterhand van God zit? Zijn onze ogen op Hem gericht? Die wereld kijkt naar mensen

en naar grote gebeurtenissen uit, maar onze ogen kijken naar Hem uit. De eerste grote gebeurtenis die wij verwachten, komt van de hemel. In Openb. 5 zien we hoe Hij weer het boek ter hand neemt, maar niet uit de hand van de dienaar, maar uit de hand van Hem die op die troon zit. En dan niet op de troon waarvan genade uitgaat, maar op de troon waarvan bliksemstralen, stemmen en donderslagen uitgaan. Dan begint het tweede deel van de woorden die Jesaja heeft neergeschreven: “en de dag van de wraak”. Welke omwentelingen zullen dan op deze aarde plaatsvinden, als Hij Zijn erfenis door oordelen zal reinigen en voorbereiden voor de dag van Zijn heerlijkheid.

We vinden in de Schrift vaak dingen en gebeurtenissen nauw in één zin met elkaar verbonden, terwijl er toch lange tijdvakken tussen liggen, zonder dat ons die genoemd worden. Zo is het ook met de doop met de Heilige Geest en de doop met vuur. Al gauw zijn er tweeduizend jaar verlopen sinds het plaatsvinden van de doop met de Heilige Geest. Maar de doop met vuur heeft nog niet plaatsgevonden. Wanneer hij plaatsvindt heeft de tegenwoordige bedeling, waarin de gemeente van God bijeen wordt gebracht, haar eind al bereikt en is de dag van de toorn aangebroken.

Laten we Matth. 3:11 vergelijken met Hand. 2:3. In het eerste vers wordt gesproken van het gedoopt worden met vuur, in het andere van het verschijnen van verdeelde tongen; en het zijn geen tongen van vuur, maar als van vuur. Er wordt vergelijkenderwijs van gesproken. Bestaat er geen enorm verschil tussen het gedoopt worden met vuur en het zich vertonen van tongen als van vuur?

Wie Hand. 2:3 nadenkend leest, ziet onmiddellijk dat de Heilige Geest ons speciaal de tongen onder de aandacht wil brengen. En verder dat die zicht zonder onderscheid op ieder van hen afzonderlijk zetten. Maar de vergelijkende beschrijving van de tongen, dat ze van vuur waren, wordt niet op de voorgrond geplaatst. Maar welk verband bestaat er tussen de toevoeging “als van vuur” en de door Johannes genoemde doop met vuur?

Wijzen die tongen niet veeleer op het getuigenis dat door de discipelen moest worden afgelegd in de wereld, inplaats van op de doop met vuur? Dat deze tongen verdeeld waren wil voor ons juist een aanwijzing zijn van het feit, dat het getuigenis van die genade niet langer tot Israël beperkt was, maar dat het in alle talen en tongen aan de mensen moest worden gebracht. Dat ze als van vuur waren wil ons de werking van het getuigenis van God laten zien, hoe het dat wat in strijd is met Gods heiligheid openbaart en oordeelt.

Hoe eenvoudig is het goddelijke verslag in Hand. 2. Enerzijds werd het hele huis met de Heilige Geest vervuld en zo werden allen die in het huis waren, in de Heilige Geest gedoopt, tot één lichaam verenigd. Anderzijds ontvingen allen, toen de Heilige Geest Zich in de tongen op ieder afzonderlijk zette, zonder onderscheid de gave van de Heilige Geest waardoor ze bekwaam gemaakt werden Zijn getuigen in deze wereld te zijn.

De Heilige Geest die in ons woont (7)

Het vervuld worden met de Heilige Geest

“En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen in andere talen te spreken, zoals de Geest hun gaf uit te spreken” (Hand, 2:4).

Het vervuld worden met de Heilige Geest is niet iets dat eens voor altijd gebeurt, maar dat herhaald wordt in de ervaringen van het leven voor de Heer. Het mag ook niet verwisseld worden met de doop in de Heilige Geest of met de gave van de Heilige Geest. Efeze 5:18 vermaant ons: “Wordt vervuld met de Geest!” Maar we worden niet vermaand: Wordt gedoopt, begiftigd of verzegeld met de Heilige Geest. Dat kunnen wij niet doen. Maar het vervuld worden hangt samen met onze toewijding aan de Heer en ons dagelijks leven van geloof en gehoorzaamheid.

Het vervuld worden met de Heilige Geest vinden we niet pas vanaf Pinksteren, toen de Heilige Geest woning maakte in de gelovigen. Het vond al in de vroegste tijden plaats en is absoluut geen deel van of toebehoren bij de doop met of de gave van de Heilige Geest. Het is daarom ook niet identiek met het wonen van de Heilige Geest in ons, zoals sommigen van mening zijn die denken dat het wonen maken van de Heilige Geest in een mens het vervuld worden zou zijn.

De inwoning, van de Heilige Geest in ons, onderscheidt de gelovigen van deze tijd van de gelovigen van het oude verbond. Hoewel de Heilige Geest na Pinksteren woning had gemaakt in de gelovigen, werden ze toch nog vervuld met de Heilige Geest. Anderzijds zien we ook dat gelovigen onder het oude verbond met de Heilige Geest vervuld werden, hoewel Hij niet in hen woonde.

Zo vinden we vóór Pinksteren Bezaleël, die met de Heilige Geest vervuld was, die in Zijn kracht het hem toevertrouwde werk aan de tabernakel te voltooiën (Exodus 31:2, 3; 35:31). Elisabeth werd met de Heilige Geest vervuld om in Zijn blijdschap lof te zingen, en Zacharias om te profeteren (Luk. 1:41, 67).

Zo ook na Pinksteren. De discipelen in wie de Heilige Geest woning had gemaakt, werden met Hem vervuld om het getuigenis van Gods genade te verkondigen (Hand. 2:4). Petrus werd wat later weer vervuld, om in het uur van de vervolging de Naam van de Heer te verheerlijken. Weer een poosje daarna werd de hele menigte vervuld, om in Zijn kracht onbevreesd en vrijmoedig het Woord te spreken (Hand. 4:31). Verder lezen we van Saulus en van de discipelen, dat ze met de Heilige Geest vervuld werden (Hand. 9:17; 13:9). In Hand. 6:3, 5: 7:55 en 11:24 noemt de Schrift ons mannen als Stéfanus en Barnabas, die vol van de Heilige Geest waren. Ook wij worden vermaand eveneens met de Heilige Geest vervuld te zijn (Efez. 5:18).

Het vervuld zijn van de gelovigen van het Oude Testament hield natuurlijk niet de eenheid met Christus, als het Hoofd van Zijn lichaam, in. Deze eenheid is verbonden met de gave en de inwoning van de Geest. Ze is alleen het deel van de gelovigen in het tijdperk van de gemeente, die het lichaam van Christus vormen.

We zien dus dat een gelovige van het oude verbond, die de Heilige Geest niet in zich had wonen, toch met de Heilige Geest vervuld kon zijn. En anderzijds dat een gelovige van nu, die de Heilige Geest wel in zich heeft wonen, toch niet met de Heilige Geest vervuld kan zijn. Daarom werden de Efeziërs, aan wie Paulus schreef dat ze met de Heilige Geest verzegeld waren, vermaand ook met de Heilige Geest vervuld te zijn.

Bij de gelovigen van het oude verbond lag het vervuld worden in de lijn van het komen van de Heilige Geest op of over hen, terwijl bij de gelovigen van de gemeente van God het vervuld worden meer de zich uitende krachtige werking is van de Heilige Geest die in hen woont.

Hoe kunnen wij met de Heilige Geest vervuld worden?

Het antwoord op deze vraag vinden we niet in een Bijbelvers. De Schrift toont ons alleen personen die met de Heilige Geest vervuld werden, toont ons hoe hun hart en leven helemaal voor de Heer was. Daardoor geeft ze ons onderwijs en antwoord op onze vraag.

God stelt ze ons voor de aandacht als mensen die zich in gehoorzaamheid van het geloof zo aan de Heer overgaven en zich gewillig zo aan Zijn heerschappij onderwierpen, dat ze wegen gingen die de dood met zich meebrachten. Hun ogen waren alleen op de Heer gericht. Christus woonde in hun harten en hun lippen vloeiden over van Zijn lof. Gelukkige mensen! Weliswaar werden ze door de wereld veracht, door hen die hun blijdschap niet kenden, miskend en gemeden - maar gekend en geëerd door de Heer wiens liefde ze genoten.

Dat waren de mensen die vol van de Heilige Geest waren of met de Heilige Geest vervuld werden, om bijzondere taken in bijzondere tijden en omstandigheden in Zijn kracht te vervullen. Om te getuigen en positie voor Hem te kiezen, zodat God Zijn heerlijkheid in en door hen kon openbaren.

In veel harten zal misschien de wens opkomen: zo zou ik ook willen zijn! Hoe bereik ik dat? Men weet dat men gered en met Zijn Geest verzegeld is en toch voelt men dat het innerlijk niet in orde is en men bidt om meer van Zijn Geest te hebben. Maar het gaat er niet zozeer om dat wij meer van Zijn Geest moeten hebben, maar dat de Heilige Geest meer van ons moet hebben. Iedere gelovige ontvangt de gave van de Heilige Geest, maar niet iedere gelovige geeft zijn hart en leven aan de Heilige Geest.

Laten we een voorbeeld gebruiken. We gaan op reis en vragen aan iemand af hij ons huis voor de zomer wil overnemen. We geven hem de sleutels van de keuken, de woon- en de slaapkamer; de andere kamers houden we op slot. Zo kunnen we het ook met de Heilige Geest doen. Een gast zou

met onze houding meer dan tevreden mogen zijn, maar als de Heilige Geest bij ons komt om woning bij ons te maken, dan wil Hij geen Gast in ons zijn, maar de Eigenaar en Gebieder die ons hele leven en bestaan beheerst en voor Christus omvormt. Iedere kamer van ons hart moet voor Hem openstaan. Wij willen het vaak beperken tot dat waar wij Hem graag willen hebben. We vinden het voldoende als Hij ons het getwigenis van de liefde van God geeft en ons binnen bepaalde grenzen ook voor Zijn dienst gebruikt. Maar ons huis, ons gezin, ons beroep, ons innerlijk en uiterlijk leven - van die kamers geven we Hem de sleutel liever niet. Kortom, we zijn er niet toe bereid Hem in ons leven te laten heersen en alles voor Christus te laten omvormen.

Het vervuld worden met de Geest valt ons niet eenvoudig ten deel op ons gebed maar alleen op de weg van de overgave op de weg achter de Heer Jezus. Het gebed om vervuld te worden met de Geest kan ondanks alle ernst toch uit een hart komen waarin nog allerlei boze wortels verborgen blijven, zoals hebzucht, zelfzucht, hoogmoed. Het menselijke hart is altijd geneigd zich op de voorgrond te zien gesteld. Het vindt het fijn gezien en bewonderd te worden als iemand die met de Geest vervuld is. Het is heel ernstig de beweegredenen voor zo'n gebed te onderzoeken.

Soms waren de mensen die voortdurend het gebed om vervulling met de Geest op de lippen namen, personen die niet eens in de afzondering (2 Kor. 6:14-18) wegen van gehoorzaamheid gingen, hun gedrag toonde duidelijk dat ze hun eigen "ik" liefhadden en het niet konden verdragen als het zelfs maar licht geraakt werd. Als we de kleine, verborgen wortels van de hoogmoed, de eigen wil, de hebzucht en hoe alle banden ook mogen heten, ontzien en niet met een voornemen van ons hart de Heilige Geest heerschappij over ons geven, en het Woord van de Heer opvolgen dan zullen we alleen op ons gebed nooit met de Heilige Geest vervuld worden.

De Schrift zegt ons niet dat we in de eerste plaats om het vervuld zijn moeten bidden. Ze zegt integendeel: "Wordt met de Geest vervuld". Ons gedrag, onze geestelijke toestand, moet zo zijn dat we met de Heilige Geest vervuld worden. We vinden noch dat de discipelen om het vervuld zijn met de Heilige Geest bidden, noch dat iemand als antwoord op zo'n gebed met de Heilige Geest werd vervuld. Daarmee is natuurlijk niet gezegd dat zij die met de Heilige Geest vervuld werden geen bidders waren. Ongetwijfeld waren het ernstige en vurige aanbidders, mannen van geloof en gebed.

In Hand. 4:23-31 vinden we zo'n biddende groep, waarvan we lezen dat ze allen met de Heilige Geest vervuld werden. Maar baden ze er soms om, vervuld te worden? Nee, ze werden allen vervuld! God heeft hun gebed voor ons laten opschrijven. We vinden daarin geen verzoek om vervuld te worden. De inhoud van hun gebed was de heerlijkheid van Zijn Naam. Hun enige verzoek was: "Geef Uw slaven met alle vrijmoedigheid Uw Woord te spreken". In het besef van hun krachteloosheid baden ze dat ze in die tijd van verdrukking Zijn Woord met evenveel vrijmoedigheid zouden spreken als daarvoor in de tijd van vrijheid.

Wat een liefde toewijding, vastberadenheid van geloof en toch ook afhankelijkheid straalt er uit dit gebed. Het doet ons denken aan Daniël die, met de leeuwenkuil voor ogen, "bad en belijdenis deed voor zijn God, ganselijk gelijk hij voor dezen gedaan had" (Dan. 6:11). Ook zij hadden zichzelf zo totaal uit het oog verloren, dat ze hun moeilijke positie en de vervolging niet eens in het gebed noemden. Zonder eigen wil en eigen kracht, maar met een absoluut voornemen van het hart om bij de Heer te blijven, verhieven ze eendrachtig hun stem tot de "Heerser". Hun gebed werd verhoord, doordat ze met de Heilige Geest vervuld werden, zoals we lezen: "Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en spraken het woord van God met vrijmoedigheid". Hier geeft de Schrift ons een voorbeeld bij uitnemendheid van de vermaning van de apostel: "Wordt vervuld met de Geest", doordat ze ons de toestand van het hart laat zien van die mensen, die de Heilige Geest vervullen kan en voor de heerlijkheid van Zijn Naam gebruiken kan.

Wil een vat ergens mee gevuld worden dan moet al het andere er eerst uitgehaald zijn. Wie een fles waarin zich een zuur bevindt, met olie wil vullen, moet de fles eerst legen en schoonmaken, voordat hij ze met olie kan vullen.

Zo is het ook met de gelovigen. Willen we met Gods Geest vervuld zijn, dan moeten we leeg en gereinigd zijn van die dingen, die niet passen in de gemeenschap van Zijn Zoon. Zolang er in onze harten nog iets is van de wereld en dat wat in de wereld is: "de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven" (1 Joh. 2:16), kunnen we niet met de Heilige Geest

vervuld worden. Maar als we ons door Zijn genade van deze dingen hebben laten reinigen, dan zal Hij het hart dat van ongoddelijke zaken gereinigd is vervullen. Daar gaat het om bij de vermaning van Paulus aan de Efeziërs: “Wordt vervuld met de Geest” (Efez. 5:18b-21).

Ons hart is nooit leeg. Het is óf met onze eigen wil en de aardse dingen óf met de Heilige Geest vervuld. Het is niet de vaag of wij de Heilige Geest bezitten, maar of de Heilige Geest ons bezit. Dikwijls worstelen we om deze zaak zoals eens Jakob deed, van wie we zowel lezen dat God met hem worstelde als ook dat hij met God worstelde (Gen. 32:24-28). Jakob worstelde om iets van God te krijgen, maar God moest met Jakob worstelen en hem overwinnen om hem de gevraagde zegen te kunnen geven. Wij worstelen om vervuld te worden, Hij worstelt met ons om ons te kunnen vervullen.

Toen Hij hem niet op een andere manier kon overwinnen, gebeurde het op de smartelijke weg van de ontwrichting van zijn heupgewricht. God moet vaak op heel smartelijke wegen de gewrichten van onze eigen wil, onze eigen kracht onze liefde voor onszelf, onze hoogmoed en onze hebzucht, aanraken en verbreken, totdat we de dingen die we in de uithoeken van ons hart verborgen hielden aan Hem uitleveren.

De Heilige Geest die in ons woont (8)

DE WERKINGEN VAN HET VERVULD ZIJN MET DE HEILIGE GEEST

Bij de met de Geest vervulde gelovigen van de Schrift zien we de werkingen van het vervuld zijn met de Heilige Geest. Wat is de vroeger van zichzelf, van zijn liefde en toewijding voor de Heer vervulde Petrus veranderd als hij met de Heilige Geest vervuld is. Hij zegt niet meer: ik, ik wil, ik zal. Zo sprak hij vroeger. Maar nu komt er geen ik meer over zijn lippen. Nu is Christus de Naam waarvan zijn mond spreekt: Jezus, de gekruisigde, opgewekte en ten hemel gevaren Heer. Het werd aan Stéfanus en Paulus toegestaan voor zichzelf te spreken, maar ze spraken van Hem (Hand. 7:1; 26:1).

Iemand die van zichzelf vervuld is, spreekt ook van zichzelf, van zijn wonderbare ervaringen, van wat hij gesproken en gedaan heeft. Maar als de Heilige Geest zijn hart vervult, dan heeft hij er geen plezier meer in om van zichzelf te spreken, maar dan spreken zijn lippen van Hem en van de dingen die God heeft geopenbaard.

Ook het gedrag en de omgang in het huis van God dragen de kenmerken van de werking van de Geest. Toen Paulus aan de Korinthiërs over de werkingen van de Geest in de gemeente schreef, begon hij zijn woorden met een opmerking over hun vroegere toestand, toen ze onder een andere geestelijke macht stonden. Ook toen werden ze bestuurd en geleid. Iedere mens staat onder leiding van geesten. De boze geesten leiden de mensen volgens hun wil naar vergankelijke dingen (1 Kor. 12:2; Markus 5:1-20).

Maar Gods Geest leidt ons volgens de goddelijke gedachten en in overeenstemming met Zijn Woord.

Als iemand met de Geest vervuld is en door Hem geleid wordt, dan wordt het Woord op een levende manier in hem uitgebeeld (Fil. 2:16). Zo iemand waakt voortdurend over zichzelf (1 Kor. 9:26, 27). Hij laat het licht van het Woord in de eerste plaats niet op anderen, maar op zichzelf vallen. En wel op zijn innerlijk en uiterlijk leven, op wat hij doet in het werk van de Heer en op de prediking van het Woord. Deze drie dingen kenmerken in het bijzonder de gelovige die door de Geest wordt geleid.

Het innerlijke en uiterlijke leven te zien in het licht van het Woord van God betekent, dat men zichzelf, zijn huis, zijn beroep, kortom alles onder het oog van de Heer plaatst en er voor zorgt, dat alles Hem geheiligd en “eerlijk is, niet alleen voor de Heer, maar ook voor de mensen” (2 Kor. 8:21). Want “gerechtigheid en recht te doen is bij de HERE uitgelezen dan offer” (Spr. 21:3). Hij “behoedt zijn hart boven al wat te bewaren is” (Spr. 4:23), want hij weet dat “wie op zijn hart vertrouwt, een zot is” (Spr. 28:26). Zijn “hart is niet verheven, en zijn ogen zijn niet hoog; ook wandelt hij niet in dingen die hem te groot en te wonderlijk zijn” (Ps. 131:1; Jer. 45:5).

Bij wat hij doet in het werk van de Heer is de gelovige niet van zijn dienst vervuld, als de Heer die zegent. Hij verbeeldt zich niets en hecht geen waarde aan zichzelf. Het doet hem integendeel pijn als de blikken zich op hem vestigen: “Waarom staart gij ons aan, alsof wij door eigen kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen?” (Hand. 3:12). “Ook wij zijn mensen van gelijke natuur als gij” (Hand. 14:15). En als hij miskend wordt of hem onrecht wordt aangedaan en zijn liefde met liefdeloosheid beantwoord wordt, dan bewaart hij dat, en zijn gevoel gekwetst te zijn, niet in zijn hart om het op een geschikte dag weer naar voren te brengen. Hij heeft voor zulke dingen, evenals voor zijn gekwetste gevoelens, die toch alleen maar met het eigen ik verbonden zijn, geen plaats meer in zijn hart.

Ze zijn veeleer een aanleiding voor hem nog meer liefde te bewijzen: “Ik zal zeer gaarne alles ten koste leggen en voor uw zielen ten koste gelegd worden, al zou ik ook te minder geliefd worden, naarmate ik u meer liefheb” (2 Kor. 12:15).

Hij zal zijn weg in wat hij doet in het werk van de Heer niet zelfstandig gaan, maar zich zien en gedragen als mede-arbeider. Waar de Heer hem in Zijn genade ook een dienst mag hebben aangewezen, hij zal het werk nooit als zijn werk, zijn gemeente, zijn akker zien. In ootmoed is hij zich ervan bewust dat het het werk van de Heer is, Zijn gemeente en Zijn akker, waarop hij alleen maar als medearbeider geplaatst is (1 Kor. 3:9; 1 Thess. 3:2).

Zo wordt hij er voor bewaard om niet onafhankelijk van zijn broeders en medearbeiders in het werk van de Heer zijn weg te gaan en te handelen (Hand. 14:26; 15:4; 3 Joh.:8). Ook zal hij niet voorbijgaan aan de raad en het onderwijs van broeders die een geestelijk oordeel en geestelijk inzicht van de Heer hebben ontvangen (Gal. 2:9, 10; Efez. 5:21; 1 Kor. 16:16; Fil. 2:3; Hand. 18:26, 27). Hij zal zichzelf en zijn eigen oordeel niet boven dat van zijn broeders stellen (Fil. 2:3; Rom. 12:10; Luk. 18:14). Iemand die met de Geest van God is vervuld, zal elke dag groeien in nederigheid. Toen Paulus zijn eerste Brief aan de Korinthiërs schreef, noemde hij zich de geringste van de apostelen Enkele jaren later noemt hij zich de geringste van alle heiligen (Efez. 3:8). Weer wat later noemt hij zich de voornaamste van de zondaars (1 Tim. 1:15). Zo zullen ook wij kleiner worden in onze ogen, hoe meer we in het licht wandelen. Maar daartegenover zullen we in nederigheid groeien.

Een met de Geest vervulde dienstknecht zal de prediking van het Woord in het teken van geestelijke rijpheid uitoefenen. Hij spreekt alleen wat tot opbouw van de gemeente is (1 Kor. 14:5, 12, 26), en dat niet volgens eigen wil en goeddunken, maar zoals de Geest het hem geeft uit te spreken. Hij zal in alles de Schrift laten spreken: Rom. 4:3; 9:17; 10:11; 11:2; Markus 12:10; Jes. 8:19, 20. Daarvoor moet hij de Schrift onderzoeken en er zorgvuldig over waken dat hij het Woord recht snijdt (2 Tim. 2:15). Hij mag geen dingen uitspreken die niet in overeenstemming zijn met de Schrift. Hij zal zijn woorden met bereidwilligheid door anderen laten beoordelen (1 Kor. 10:15; 14:29) en hij zal zich houden aan instellingen en bepalingen die God voor het welzijn van Zijn gemeente gegeven heeft.

Mochten we de vermaning: “Wordt vervuld met de Geest” meer in ons hart opnemen! Wat zou de Heer en het werken van Zijn Geest meer in ons en in Zijn gemeente gezien worden!

OPNIEUW VERVULD WORDEN

Hoe konden de apostelen, nadat ze een paar dagen eerder met de Heilige Geest waren vervuld, weer opnieuw vervuld worden? We mogen toch niet aannemen dat de apostelen ontrouw waren, zodat de Heilige Geest hen niet langer had kunnen vervullen? Als een vat vol is, kan het toch niet voller gemaakt worden?

Kinderen van God zijn geen dode maar levende en groeiende vaten van de Heilige Geest. Als een vat groeit, kan het worden bijgevuld. De Schrift spreekt van het groeien van het geloof. Het geloof groeit alleen op de weg van trouw aan de Heer. Naarmate het geloof groeit, wordt ook het hart ruimer en het vat wordt groter, zodat het weer gevuld kan worden met de Geest van kracht, van liefde en van bezonnenheid (2 Tim. 1:7).

Wij groeien alleen op wegen van geloof. God plaatste Abraham steeds weer voor nieuwe geloofsbeproevingen. Waarom deed God dat? Wij zijn op Gods school (Joh. 6:45; 1 Thess. 4:9) en we worden evenals leerlingen terwille van onze groei en versterking steeds weer voor nieuwe opgaven

en proeven geplaatst. Een kind begrijpt vaak niet waarom de meester steeds weer nieuwe opgaven en herhalingen geeft. Ook de hemelse Meester heeft daarmee Zijn bedoeling. Gods bedoeling was Abraham te zegenen. Om Abraham voor het ontvangen van de zegen bekwaam te maken, kon Hij niets beters doen dan hem steeds weer nieuwe beproevingen te geven. De natuurlijke mens houdt daar niet van, maar het is het beste wat God voor de groei van de innerlijke mens kan doen. Als we de beproeving doorstaan, dan groeien we en worden we sterker daardoor.

Zo worden we bekwaam gemaakt voor grotere taken. Als we de beproeving niet doorstaan, dan worden de oorzaken van ons falen blootgelegd en kunnen we door berouw en belijdenis terechtgebracht worden.

Als wie in de Schrift van het opnieuw vervuld worden lezen, dan zien we daar ook beslissingen van het geloof en volharding in de strijd met de machten van de duisternis. Toen de Thessalonikers in bijzonder grote vervolgingen en verdrukkingen met veel volharding en geloof standvastig bleven, werd van hen gezegd dat hun geloof zeer toenam (2 Thess. 1:3, 4). Met het geloof groeit de hele innerlijke mens en wordt er nieuwe ruimte verworven voor de in ons wonende bron, de Heilige Geest, zodat haar stromen opnieuw kunnen vloeien en ons opnieuw kunnen vervullen.

De Heilige Geest die in ons woont (9)

VERMANINGEN DIE GOD AAN ONS RICHT MET BETREKKING TOT DE HEILIGE GEEST

Als we ons zo met de heerlijke gave van de Heilige Geest bezighouden en de volheid van de zegeningen bezien die ons in Hem ten deel gevallen zijn, dan doet het ons hart pijn dat God ons moet vermanen deze Geest niet te bedroeven. Schaamte moet ons vervullen dat Hij tot hen die Hij met de Heilige Geest verzegeld heeft, moet spreken over leugen, diefstal, toorn en vuile woorden (Efeze 1:13; 4:25-32).

Alleen hij die de verzoeker en zijn eigen hart niet kent, zal misschien vragen of zulke dingen bij kinderen van God eigenlijk wel kunnen voorkomen. God toont ons hier tot welke dingen wij in staat zijn en waarmee we de Heilige Geest bedroeven. Wat een genade dat Hij met ons over deze dingen spreekt. Hij dreigt niet dat Hij de Heilige Geest van ons zal nemen, maar Hij brengt ons tot het bewustzijn, dat we met de Heilige Geest verzegeld zijn tot de dag van de verlossing.

“WANDELT DOOR DE GEEST”

Deze genade van God wil ons bewaren en ertoe bewegen niet naar het vlees te wandelen maar door de Geest, en Hem niet te bedroeven, Als we door de Geest wandelen zullen we de begeerte van het vlees niet volbrengen (Gal. 5:16). De wandel door de Geest is geen wandel onder dwang, geen “gij zult! - raak niet! - smaak niet!” (Kol. 2:21). Het is integendeel een wandel in de kracht van de Heilige Geest, in overeenstemming met Christus, zoals Hij wandelde.

Veel kinderen van God zijn tevreden met een fatsoenlijke wandel. Ze vinden het mooi genoeg als ze bepaalde grenzen niet overschrijden en als eerbare mannen en vrouwen leven. Maar de wandel door de Geest is iets hogers. Dat is geen wandel als achtenswaardige mannen en vrouwen, maar een wandel als zulke mensen die de Heilige Geest hebben en God en Christus kennen (2 Petr. 3:18). De kennis van God is hun maatstaf voor alle dingen. Alle dingen worden zo beoordeeld, als ze er in verbinding met Hem uitzien. Ons gedrag, onze handel en wandel is in overeenstemming met deze kennis die we van God hebben.

Men vroeg eens aan een gelovige knecht, of zijn heer erg veel wensen te kennen gaf. Het antwoord was verbazend: Hij zegt nauwelijks een woord tegen ons, maar we kennen hem zo goed, dat we weten wat hij wil en wat we te doen hebben.

Zo is het ook met ons, als we God en Christus kennen. Dan is onze wandel in overeenstemming met deze kennis.

“BEDROEFT DE HEILIGE GEEST VAN GOD NIET”

Door inspanning van het vlees kunnen we de wandel door de Geest niet tot stand brengen. Die is het resultaat van het werken van de Heilige Geest in ons, als Hij de heerschappij over ons heeft. Door

Hem gesterkt in de innerlijke mens, woont en troont Christus in onze harten (Efez. 3:17), en het natuurlijke gevolg is dat Christus ook in onze wandel zichtbaar wordt. Maar als de Heilige Geest door ons bedroefd is, kunnen we niet door de Geest wandelen. Dikwijls letten we er niet op dat we Hem bedroefd hebben en we spannen ons dan tevergeefs in, een wandel naar de Geest te leiden. Hoe ernstig is dus de vermaning: “Bedroeft de Heilige Geest van God niet” (Efez. 4:30).

Velen zijn van mening dat het bedroeven van de Heilige Geest bijvoorbeeld door liegen of stelen plaatsvindt. Zeker wordt de Heilige Geest bedroefd als we in zulke grove zonden vallen; maar Hij wordt ook bedroefd als we niet gehoorzaam zijn aan het licht van het Woord van God, als we niet op Zijn stem letten en ons met vergankelijke dingen bezighouden.

Denkt u zich eens in dat u ver van huis was en een brief kreeg van thuis. Vol vreugde leest u aan één van uw vrienden daaruit voor en u vertelt hem van hen die zo dierbaar zijn voor uw hart. Als u dan naar hem kijkt, ziet u dat hij al in de krant leest en helemaal niet meer let op wat u zegt. Doet het u dan geen pijn dat hij zo weinig belangstelling toont voor dat wat zo dierbaar voor u is? U houdt bedroefd op en legt uw brief stil aan de kant.

Zo is het ook met de Heilige Geest. Hij spreekt tot ons van de liefde van de Vader, van de heerlijkheid van de Zoon en maakt ons de hemelse zegeningen bekend die God ons bereid heeft. Maar in plaats van op Zijn stem te letten, is ons hart vervuld met aardse zorgen en vleselijke begeerten. Bedroeven we dan de Heilige Geest niet daarmee? Moet Hij ons niet wegens onze achteloosheid en lauwheid straffen?

In het Boek van de Openbaring van Jezus Christus roept de Heer Zijn gemeente steeds weer toe: “Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt” (Openb. 2 en 3). Dit woord laat ons zien dat ze niet allemaal oren hadden om te luisteren naar de stem van de Heilige Geest.

Als u geen oren meer heeft voor de stem van de Geest, bent u dan verwonderd, dat u niets meer van de hemelse vreugde smaakt, die u eens zo gelukkig maakte? Wat een blijdschap vond u “toen in de gebedsgemeenschap met de Heer en in het bestuderen van Zijn Woord. Hoe gelukkig maakte het u, als bij het onderzoeken van het Woord een nieuwe straal van Zijn heerlijkheid in uw hart viel. Zijn die dagen alleen nog maar herinneringen aan dat wat u eens bezat, maar nu verloren heeft? Welke dingen nemen nu uw hart in beslag? Zijn het zorgen of de rijkdom van het leven? Is het het gezin, uw beroep of zijn het personen waarvoor Hij Zijn plaats moet afstaan?

Als dat zo is, dan kunt u misschien nog bidden, maar uw omgang met de Heer gaat buiten uw hart om, uw lezen van de Schrift is zonder genot. Een overvloeien van uw hart van vreugde in Hem, van lof en aanbidding, is u vreemd geworden. Waardoor is die verandering gekomen? Is het niet omdat de Heilige Geest bedroefd is? Hij kan niet meer van de liefde van de Heer en de hemelse dingen tot u spreken.

De Heilige Geest wil u uit uw slaap opwekken, opdat u Zijn stem weer hoort. Misschien gebruikt Hij deze woorden om een slapend hart aan te raken. Luister naar Zijn stem! Buig u met berouw en belijdenis voor Hem neer en, waar het nodig is, ook voor de mensen. Oordeel wat Hem bedroeft. Laat die dingen varen die u binden. Geef Hem weer de heerschappij over u en uw leven. Dan zal de liefde van God de zonneschijn van uw ziel zijn. U zult weer drinken uit de bron van het levend water en hart en mond zullen vol zijn van lof en verheerlijking van Zijn Naam.

Hoe onuitsprekelijk groot is het verlies van een kind van God dat de Heilige Geest bedroeft. Mochten we er toch met meer zorg over waken, Hem niet te bedroeven, opdat door Hem het beeld en karakter van Christus in ons zichtbaar zal worden.

“BLUST DE GEEST NIET UIT”

De vermaning de Geest niet uit te blussen, Hem niet uit te doven, vinden we in 1 Thess. 5:19.

We hebben gezien dat we de Heilige Geest bedroeven, als we dingen doen die in strijd zijn met Zijn natuur en als we niet naar Zijn stem luisteren. Maar bij dit Schriftwoord gaat het niet om het bedroeven, maar om het uitblussen van de Geest in Zijn werkzaamheid, hetzij in onszelf of in anderen een uitblussen zoals men een vuur uitblust om het niet te laten opkomen.

Toen de Heilige Geest op de Pinksterdag in ieder van de discipelen afzonderlijk woning maakte, werd dit zichtbaar door het zich vertonen van de tongen als van vuur. Al gauw daarna verkondigden de discipelen in heilige Geesteskracht de grote daden van God in alle talen van de mensen.

Zoals toen werkt de Heilige Geest ook nu nog in de harten van hen waarin Hij woning gemaakt heeft. Er is geen enkel lid van het lichaam, dat Hij niet gebruiken wil tot nut van het andere. Veelvoudig zijn de gaven en diensten die Hij in Zijn kracht tot verheerlijking van God uitdeelt: “Naarmate een ieder een genadegave ontvangen heeft, dient elkaar daarmee als goede rentmeesters van de veelvoudige genade van God” (1 Petr. 4:10). We moeten op onze hoede zijn dat we daar, waar de Geest Zich openbaart en ijver werkt, Hem niet uitblussen en onderdrukken.

De Heilige Geest werkt op een bijzondere manier in de samenkomsten van de gemeente van God. Wat moeten we daar waakzaam zijn! Alles wat in de gemeente gebeurt, moet tot opbouw dienen en door Hem gewerkt zijn. We kunnen 1 Kor. 12 en 14 niet lezen, of we voelen hoe de apostel de nadruk legt op het feit dat Hij Zijn vaten en werktuigen kiest, zoals Hij wil (1 Kor. 12:11, 18). We stellen de vraag: “Gebeurt dat tegenwoordig nog?” Zeker, als we Hem niet belemmeren in Zijn werking. Hij kiest Zijn werktuigen uit andere oogpunten dan de mens. Hij ziet het hart aan en niet wat voor ogen is.

Al in de dagen van de apostelen hadden de gelovigen de neiging naar menselijke wijsheid en welsprekendheid te streven. Daarom wordt er gezegd: “Blust de Geest niet uit. Veracht de profetieën niet”. Men verlangde naar gloedvolle, naar vorm volmaakte redevoeringen en naar diensten die met uiterlijke waardigheden en titels versierd moesten zijn. Dat waar men in die dagen toe neigde, is tegenwoordig algemeen gebruikelijk geworden. Gaven die niet gestoken zijn in een vorm waar de mensen plezier in hebben, vallen niet meer in de smaak.

Wat de Heilige Geest wil doen, namelijk het uitkiezen van Zijn Vaten en het bewegen van hun lippen zoals Hij wil, dat heeft de mens in eigen hand genomen. Hij heeft de verschillende gaven en diensten opgedragen aan bepaalde personen. Personen, waarvan de woorden hem niet bevallen, wijst hij af. Menselijke instellingen en bepalingen zetten de Goddelijke orde opzij en blussen de werkzaamheid van de Heilige Geest uit. Hoewel zulke aantastingen van de rechten van de Heilige Geest langzamerhand gewoonte en algemene regel geworden zijn, blijven ze een onrecht.

“VERACHT DE PROFETIEËN NIET”

In het huis van God, in Zijn gemeente, wil de Heilige Geest volle vrijheid hebben om te gebruiken wie Hij wil. Daarom spreekt de apostel de vermaning uit: “Veracht de profetieën niet”. Als Hij de eenvoudigste broeder gebruiken wil om een woord van opbouw, troost of vermaning te spreken, dan moeten wij dat niet door lichtvaardig te oordelen verachten.

Met het woord “profetie” wordt hier niet het voorzeggen van toekomstige dingen bedoeld, maar het spreken als uitspraken van God, die God Zelf door Zijn Heilige Geest aan de betreffende persoon geeft tot Zijn verheerlijking. “Als iemand spreekt, laat het zijn als uitspraken van God; als iemand dient, laat het zijn als uit kracht die God verleent” (1 Petr. 4:11). Dat is niet wat we volgens de Schrift een “gave” noemen, maar het meedelen van dingen en inzicht, ontvangen in de intieme gemeenschap van onze ziel met Hem. Het kan zijn dat zo iemand door de Heilige Geest een Schriftplaats leest of “vijf woorden” spreekt die hart en geweten treffen, zodat ieder in de samenkomst merkt dat het een woord was dat door de Heilige Geest gewerkt was. Zelfs op een ongelovige kan zo’n door God gegeven woord zo’n uitwerking hebben, dat hij tot inkeer komt en verkondigen moet dat God in het midden van Zijn gemeente is (1 Kor. 14:24, 25). Daarom wenst de apostel dat allen zouden profeteren en daarnaar streven (1 Kor. 14:5, 31, 39).

We zien hier het verschil tussen een “gave” en dat wat de apostel met “profeteren” bedoelt. Een “gave” is nu eenmaal een gave, die we niet door ons “streven” kunnen verwerven. Door het zich verwerven van kennis door middel van studie worden we nooit evangelist, herder of leraar in de zin van Efez. 4:11. Maar wel kunnen we, als we een dergelijke gave ontvangen hebben, haar verwaarlozen (1 Tim. 4:14), evenals we haar door het gebruik en door ijver en kennis van de Schrift ook kunnen aanwakkeren en versterken.

“BEPROEFT ALLES”

Aan de vermaningen: “Blust de Geest niet uit. Veracht de profetieën niet” voegt de apostel toe: “maar beproeft alles, behoudt het goede” (1 Thess. 5:21). Hij wil ons daarmee zeggen, dat we steeds in het oog moeten houden dat we omgeven zijn door een vijand die altijd de rechte wegen van de Heer verdraait (Hand. 13:10) en ons vleselijke dingen probeert voor te spiegelen als werkingen van de Geest. Het goede wat ons door God gegeven wordt kan door onze ontrouw vermengd zijn met wat verkeerd is. We moeten dan niet het goede wat ons door God gegeven is, samen met het verkeerde opgeven, maar het verkeerde wegdoen en het goede vasthouden.

Hoe gemakkelijk kan het voorkomen dat er door de list van de vijand vleselijke personen in de gemeente van God zijn, die zichzelf voor geestelijk houden en die van de orde, die God door de Heilige Geest voor de dienst gegeven heeft, voor zichzelf en hun vleselijke optreden en gezindheid gebruik willen maken. Zulke mensen zouden de gemeente van God graag tot een plaats van vrijheid van spreken voor iedereen willen maken. Maar de gemeente van God is geen plaats waar elk lid vrijheid van spreken heeft als het wil, maar ze is de plaats waar de Heilige Geest vrijheid heeft te gebruiken wie Hij wil. Maar Hij kan, omdat Hij de Heilige Geest is, alleen geestelijke personen, en geen vleselijke, voor zijn dienst gebruiken. Welke personen de Heilige Geest ook voor Zijn gebruik uitkiest, het zullen steeds werktuigen zijn die in overeenstemming met Zijn wezen zijn. Hun leven zal steeds in overeenstemming met het Woord van God zijn en hun houding, gedrag en spreken zullen de kenmerken van de Heilige Geest dragen.

De tegenwoordigheid van Christus, evenals ook die van de Heilige Geest in de gemeente, beteugelt elk lid en stelt het onder toezicht. Het Woord van God en de Heilige Geest zijn de toetssteen voor al het spreken en voor elke dienst. De gemeente van God is nooit een plaats voor iedere geest en voor tomeloze zwetsers. Zoals de Heer de Sadduceeën de mond stopte, zo werd ook Titus vermaand om de zwetsers in de gemeente de mond te stoppen (Tit. 1:11). Het is droevig als er in de gemeente holle woorden gesproken worden, die noch het hart noch het geweten treffen. “Laat alle dingen gebeuren tot stichting” is de grondtoon van 1 Kor. 14. Al het spreken in de gemeente valt onder het oordeel van dit woord. Als het spreken van een broeder niet tot stichting dient, dan heeft bij geen recht tot spreken.

Een ander gevaar is dat we door het verlangen naar welbespraaktheid een liefdeloos oordeel vellen over broeders, die met echte liefde tot de Heer en met zelfverloochening in de hun gegeven mate in alle nederigheid en zwakheid de heiligen proberen te dienen. Een liefdeloos, hard oordeel is een bedroevend ernstige zaak. Dit laat ons niet alleen de treurige toestand van het hart zien van hen die het uitspreken, maar het is ook een verkeerd beginsel waaruit gemor, ontevredenheid en verderf voortspuit en waardoor het welzijn en de bloei van een hele vergadering kan worden ondergraven. Hoe belangrijk is ook hier de vermaning, de Geest niet uit te blussen en de profetieën niet te verachten.

Voortdurende waakzaamheid en acht geven op zichzelf zijn noodzakelijk voor ieder die een dienst in de gemeente van God uitoefent. Voordat Paulus tegen Timotheüs zegt dat hij acht moet geven op de leer, vermaant hij hem: “Geef acht op uzelf”. Broeders die een kleine gave van de Heer ontvangen hebben, vallen gemakkelijk in de verzoeking van de vijand, te wedijveren met hen die een grotere gave ontvangen hebben. Hoe gauw lopen we dan gevaar van vijf woorden, die de Heer ons tot stichting van de gemeente en tot onderwijs van anderen gegeven heeft, honderd woorden te maken (1 Kor. 14:19). Als u dat wat u van de Heer ontvangen heeft, in vijf, tien of vijftien minuten kunt zeggen, maak er dan geen uur van, opdat u niet met de Geest begint en met het vlees eindigt. Wie meer wil geven dan hij van de Heer heeft ontvangen, zal daardoor alleen maar de zegen bederven en hij hoeft zich niet te verwonderen als hij geen aandacht heeft.

Wat wordt vaak gezocht in de samenkomst, als de ontvangen stichting door een daarop volgende lange, holle toespraak weer wordt weggenomen. Een blik op de toehoorders zou meestal voldoende zijn om de spreker duidelijk te merken, dat hij de maat van wat hem gegeven is heeft overschreden. Soms zijn de gedachten die de Heer gegeven heeft, zo kostbaar voor de spreker geworden dat hij in zijn ijver om ze nog tot grotere stichting van de gemeente door te geven, teveel uitweidt. Daardoor berooft hij ze van hun kracht.

Evenals de gemeente de tempel van de Heilige Geest is, zo wordt ook van ons lichaam gezegd dat het de tempel van de Heilige Geest is. Uit ons lichaam zullen “stromen van levend water vloeien”,

zegt de Heer met het oog op de Geest, die zij die in Hem geloofden, ontvangen zouden (Joh. 7:38, 39). We moeten onszelf ernstig onderzoeken, of in ons persoonlijk verhinderingen aanwezig zijn die de Geest uitblussen, en dan ons best doen die te verwijderen.

Welke stromen van zegen zouden er vloeien, als in de samenkomsten van de Heiligen alles werd weggedaan wat de Heilige Geest belemmert. Laten we daarom zorgvuldig acht geven om alle vermaningen die ons met betrekking tot de Heilige Geest worden gegeven.

De Heilige Geest die in ons woont (10)

DE ZONDE TEGEN DE HEILIGE GEEST

Veel (vooral jonge) kinderen van God zijn door verkeerde opvattingen in grote onrust geraakt. Ze hebben zichzelf ervan beschuldigd dat ze de zonde tegen de Heilige Geest begaan hebben en geloven dat ze daardoor het eeuwige heil verloren hebben.

Als we de Schrift nagaan, dan zien we allereerst dat ze deze algemene uitdrukking “de zonde tegen de Heilige Geest” niet gebruikt, maar van de lastering van de Geest spreekt. Het lasteren van de Heilige Geest is zonde, evenals ook het bedroeven en het uitblussen van de Geest zonden tegen de Heilige Geest zijn. Maar hier gaat het om een heel bijzondere zonde, om lastering van de Geest. Alleen van deze zonde van lasterend spreken tegen de Heilige Geest, zegt de Heer dat ze niet vergeven wordt, noch in deze eeuw noch in de toekomstige (Matt. 12:31, 32)

Wat de Heer bedoelt met de lastering van de Geest, kunnen we begrijpen als we Zijn woorden in het verband van de gebeurtenissen bezien.

Een bezetene, die stom en blind was, werd bij de Heer gebracht. De Heer dreef de boze geest uit en de man kon weer spreken en zien. Door dit wonder liet de Heilige Geest de scharen het licht opgaan, dat Jezus de verwachte Messias was. Door deze innerlijke verlichting vroegen ze: “Is deze niet de Zoon van David?”

De vijanden van de Heer, de schriftgeleerden en de farizeeën, konden het wonder niet loochenen. Ze konden óf erkennen dat de Heilige Geest krachtig door de Heer gewerkt had, óf die werking toeschrijven aan satan. Ze hadden geen andere keus. Om in hun haat tegen Hem de uitwerking van het wonder tegen te gaan, schrokken ze ondanks het feit dat ze de waarheid heel goed wisten er niet voor terug, om de kracht van de Heilige Geest die in Hem werkte toe te schrijven aan Beëlzebul, de overste van de boze geesten.

Dat was geen overhaast spreken, dat waren geen woorden die voortkwamen uit onwetendheid of onwaakzaamheid, maar een uit de haat van het hart geboren, wel overlegde lastering. Deze lastering van de Geest gebeurde onder het volle besef, dat de Heilige Geest op Hem was en dat Hij de Gezondene van de Vader was. Ze vond plaats terwijl ze zich duidelijk bewust waren van het feit, dat ze uit haat tegen Hem ten onrechte lasterden. En dat met de besliste bedoeling het licht van anderen weg te nemen, om ze in de duisternis te houden.

Met deze daad van lastering van de farizeeën staan de woorden van de Heer in verbinding: “De lastering van de Geest zal de mensen niet vergeven worden, noch in deze eeuw noch in de toekomstige”. Elke deur der hoop was daarmee gesloten. Markus verklaart dat ze zich schuldig hebben gemaakt aan een “eeuwigblijvende zonde”, omdat ze zeiden:

Hij heeft een onreine geest” (Markus 3:29, 30). Ze stootten het licht van de Heilige Geest van zich weg en bezegelden daarmee hun lot, omdat er buiten Hem geen kracht was die hen tot bekering kon brengen en de weg kon banen tot vergeving.

De meningen van de Bijbeluitleggers gaan uiteen over de vraag of deze zelfde zonde, die ons wordt aangeduid door de daad van de farizeeën, nu in de dag van de genade en tijdens de afwezigheid van de Heer mogelijk is en in onze bedeling gevonden kan worden.

Men moet er op letten dat de Heer van deze zonde niet zegt: Het zal hem niet vergeven worden. noch voor noch na de dood, maar “noch in deze eeuw noch in de toekomstige”. Deze woorden hebben niet de betekenis van “noch voor, noch na de dood”, die men er vaak aan toekent. Uit het ver-

band van het hele gedeelte is het duidelijk dat de betekenis deze is: of de zonde van lastering nu in deze of in de toekomstige eeuw begaan wordt, ze zal niet vergeven worden.

Op grond van deze woorden van de Heer menen veel onderzoekers van het Woord te kunnen zeggen, dat deze bijzondere zonde, die aangeduid wordt als de lastering van de Geest, de tegenwoordigheid van de Heer vereist en in onze bedeling van de gemeente en de afwezigheid van de Heer niet op de in de Schrift voorgestelde manier kan worden gevonden. Als de Heer het niet vergeven van deze zonde met heel bepaalde tijdperken, bedelingen, verbindt, dan hebben wij niet het recht deze grenzen eenvoudig te overschrijden of opzij te zetten en deze zonde ook in andere tijdperken te willen zoeken.

De woorden van de Heer konden door hen aan wie ze gericht waren, beslist niet anders opgevat worden, dan dat de Heer met “deze eeuw” de tijd bedoelde die toen actueel was, waarin Hij in nederigheid onder hen wandelde. En evenzo dat de “toekomstige eeuw” betrekking had op het tijdperk van de heerschappij van de Messias op aarde. Van deze toekomstige eeuw hadden de profeten geprofeteerd en veel schriftgeleerden in de dagen van de Heer zagen daarnaar uit (Joh. 3:1 vv.). Van deze eeuw wisten ze, dat dan hun ongerechtigheden vergeven zouden zijn en aan hun zonden niet meer gedacht zou worden (Jer. 31:34). Maar de Heer zei hun nu, dat voor de lastering van de Geest noch in de toen tegenwoordige noch in de toekomstige eeuw van de heerschappij van Christus op aarde vergeving bestond. Maar met deze verwijzing naar de toekomstige eeuw kon nooit het tegenwoordige tijdperk, waarin de gemeente bijeengebracht wordt, bedoeld of begrepen zijn. Want dat was op het tijdstip toen de Heer deze woorden sprak, nog helemaal niet geopenbaard; maar het was een verborgenheid, “verborgen in God” en “de zonen van de mensen niet bekend gemaakt” (Efez. 3:5-9).

Het is ook opmerkelijk dat op geen enkele andere plaats in de Schrift, noch in de Handelingen noch in de Brieven, melding gemaakt wordt van deze zonde van lastering tegen de Heilige Geest. Ze spreekt wel van het “smaden” van de Geest van genade (Hebr. 10:29) en van het weerstaan van de Heilige Geest (Hand. 7:51), maar nergens vinden we de “lastering” van de Geest nog eens genoemd. Ook worden deze drie dingen niet van kinderen van God gezegd. De almachtige handen van de Heer bewaren hen daarvoor.

Het belangrijkste is niet of we kunnen vaststellen of deze bijzondere zonde alleen beperkt is tot die tijd van de persoonlijke dienst van de Heer en verder tot de tijd van Zijn heerschappij op aarde of niet. Het staat wel vast dat we tengevolge van de afwezigheid van de Heer in het tegenwoordige tijdperk van het bijeenbrengen van Zijn gemeente geen zelfde beeld van deze zonde kunnen hebben. Bij het spiritisme vinden we wel veel wat veel op deze zonde lijkt, maar het is het omgekeerde beeld: wat daar door satan gewerkt wordt, schrijft men toe aan God. Heel velen handelen uit onwetendheid, terwijl bij de door de Heer aangeduide zonde van lastering onwetendheid is uitgesloten.

De woorden van de Heer geven ons nooit het recht, onboetvaardige of door hun zonden geplaagde mensen van deze zonde te beschuldigen, laat staan ze toe te passen op zielen die bekommerd zijn over hun zonden. Dat zou het misbruiken van de woorden van de Heer zijn.

Vaak zijn niet bevestigde kinderen van God door de vijand gepijnigd met de vrees, dat ze de zonde van die lastering van de Geest begaan hadden. Door onwaakzaamheid en ontrouw dwaalden ze van de weg af en vielen ze in zonden. Hierbij moet zorgvuldig verschil gemaakt worden tussen “vallen” en “afvallen” (1 Kor. 10:12; Hebr. 6:6). Een gelovige kan vallen zoals Petrus. Een belijder die geen wortel heeft (Luk. 8:13) kan van het christendom afvallen. Vallen is het vallen van een gelovige in de zonde, in terugkeer en liefde tot de wereld. Afvallen is het afvallen van iemand die alleen maar een belijder is doordat hij de Persoon van de Zoon van God en de verlossing die Hij volbracht heeft van zich stoot (Hebr. 6:4-6; 10:29). De tijd van het einde wordt door een dergelijke “afval” gekenmerkt (2 Thess. 2:3). Als dan door de genade van de Heer het geweten van zo iemand die in de zonde was gevallen, ontwaakte, kwam de vijand en fluisterde hem in het oor: U heeft tegen de Heilige Geest gezondigd; hoe vaak heeft Hij u vermaand en bestraft, maar u hebt u verzet; nu is er geen hoop meer voor u. Laten zulke mensen uit het voorgaande leren, dat, hoe erg ze ook gezondigd hebben en hoe diep ze ook gevallen zijn, deze zonde van de lastering met haar eeuwige gevolgen geen betrekking op hen heeft.

Elke zonde wordt vergeven als de zondaar de Heiland aanneemt. De vijand wil door zulke influisteringen zielen moedeloos maken en er van afhouden tot Hem te komen die gezegd heeft: “Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven” (Matth. 11:28). De satan wil verhinderen dat ze de vergeving aannemen van Hem, wiens bloed van alle zonde reinigt.

Als de vijand u met deze zaak pijnigt, omdat u in een zonde leeft die u liefheeft, buig u dan met berouw en belijdenis voor de Heer en vertrouw op Hem. Breek met die zonde, wat het ook kosten mag. U zult de verlossende genade en de machtige en reddende handen van de Heer ervaren.

De Heer moge deze regels ertoe doen dienen, beangstigde zielen de weg naar vrede te tonen.

We hebben maar enkele dingen gezien van dat wat we in de Heilige Geest bezitten. Mocht dat weinige onze harten met lof en dank vervullen. Tegelijkertijd moge het ons oor openen, om beter naar Zijn stem te luisteren, zodat we de Heer welgevallig leven en dienen en Hem als wakende discipelen verwachten.